Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος | *Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαΐου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 25*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Μὰ ποῦ! Ἡ σάλα, ποὺ τὴν ἔβλεπα τώρα γεμάτη ἀλλόκοτες σκιές, γιὰ κάθε ἄλλο μὲ θεωροῦσε παρὰ γιὰ «φαινόμενο»...

Ὁ Κάπης στάθηκε πιὸ εὐτυχής. Πολλὲς φορὲς τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ μὲ μεγάλη προθυμία.

Ἡ παράσταση ξακολούθησε. Χάρη στὸν Κάπη τελείωσε μ' ἐνθουσιασμό. Ὄχι μόνο χειροκροτοῦσαν, παρὰ κτυποῦσαν καὶ τὰ πόδια καὶ φώναζαν μπράβο!

Κι' ἔφθασε ἡ κρίσιμη στιγμή. Ἐνῶ ἐγώ, στὴ σκηνή, χόρευα ἕνα ἱσπανικὸ χορὸ ποὺ τὸν ἔπαιζε ὁ Βιτάλης, ὁ Κάπης, μὲ τὸ δίσκο στὸ στόμα, τριγύριζε τὴν ἐντιμη ὁμήγυρη. Θὰ μάζευε ἆρά γε πολλὰ φράγκα; Αὐτὴ ἡ ἀγωνία μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά, ἐνῶ χαμογελοῦσα πρὸς τὸν κόσμο χορεύοντας...

Εἶχα κατακουρασθῆ, ἐλαχάνιαζα, κι' ὅμως ἐξακολουθοῦσα τὸ χορό μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάψω παρὰ ὅταν θὰ γύριζε ὁ Κάπης. Μ' αὐτὸς δὲν βιάζουνταν καθόλου κι' ἅμα κανένας δὲν τοὔρριχνε, στέκουνταν πολλὴ ὥρα μπροστά του καὶ τοῦ κτυποῦσε μὲ τὸ πόδι τὴν τσέπη.

Ἐπιτέλους τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ σταθῶ· μὰ ὁ Βιτάλης μοῦ ἔγνεψε νὰ ἐξακολουθήσω. Ἐξακολούθησα καί, καθὼς ἐπλησίασα χορεύοντας τὸν Κάπη, εἶδα πὼς ὁ δίσκος κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ γεμάτος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Βιτάλης, ποὺ κι' αὐτὸς εἶχε ἰδῆ πόσο μικρὴ ἦταν ἡ εἴσπραξη, σηκώθηκε,

— Τὸ πρόγραμμά μας τὸ ἐκτελέσαμε, εἶπε. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε χωρὶς καύχηση. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ κεριά μας βαστοῦν ἀκόμα, θὰ ἤθελα, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ ἡ «ὁμήγυρις», νὰ σᾶς τραγουδήσω λιγάκι κι' ἐγώ. Ὁ Κάπης θὰ κάμῃ καὶ δεύτερο γύρο, ὥστε ὅσοι δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν τὸ ἄνοιγμα τῆς τσέπης τους στὸ πρῶτο του πέρασμα, ἂς ἐλπίσω πὼς θὰ φανοῦν δεξιώτεροι αὐτὴ τὴ φορά. Τοὺς προειδοποιῶ γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν.

Ἂν κι' ὁ Βιτάλης ἦταν ὁ δάσκαλός μου, ποτὲ δὲν τὸν εἶχ' ἀκούσει νὰ τραγουδῇ ἀληθινά, ἢ τουλάχιστο ὅπως τραγούδησε ἀπόψε.

Διάλεξε δυὸ τραγούδια, γνωστὰ 'ς ὅλους, ποὺ ἐγὼ ὅμως δὲν τὰ ἤξερα ὡς τότε, τὴ ρομάντσα τοῦ Ἰωσὴφ (*), A peine au sortir de l' enfance», καὶ τοῦ Ριχάρδου τοῦ Λεοντόκαρδου (**), «O Richard, ô mon roi!»

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἤμουν ἀκόμα σὲ θέση νὰ κρίνω ἂν ἕνας τραγουδοῦσε καλὰ ἢ κακά. Τὸ τραγοῦδι ὅμως τοῦ Βιτάλη, — αὐτὸ τὸ ξέρω καλά, — μὲ κατασυγκίνησε. Σὲ μιὰν ἄκρη τῆς σκηνῆς, ὅπου εἶχα τραβηχθῆ, μὲ πῆραν τὰ κλάμματα.

Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴν καταχνιὰ ποὺ θάμπωνε τὰ μάτια μου, εἶδα τότε μιὰ κυρία, ποὺ κάθουνταν στὸν πρῶτο πάγκο, νὰ χειροκροτῇ μὲ ὅλη της τὴ δύναμη. Τὴν εἶχα παρατηρήσει ἀπ' τὴν ἀρχή, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἦταν χωριάτισσα σαν τὶς ἄλλες γυναῖκες τῆς σάλας μας. Ἦταν ἀληθινὴ κυρία, νέα, ὄμορφη καί, ἀπ' τὶς γοῦνες ποὺ φοροῦσε, φαίνουνταν ἡ πιὸ πλούσια τοῦ χωριοῦ. Εἶχε κοντά της ἕνα παιδὶ ποὺ κι' αὐτὸ εἶχε χειροκροτήσει πολὺ τὸν Κάπη. Γιός της χωρὶς ἄλλο, γιατὶ τῆς ἔμοιαζε πολύ.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη ρομάντσα, ὁ Κάπης ἄρχισε πάλι νὰ τριγυρίζῃ. Μὲ μεγάλη μου ὅμως ἔκπληξη, εἶδα πὼς ἡ κυρία δὲν ἔριξε τίποτα στὸ δίσκο.

Ὅταν ὁ κύριός μου τελείωσε καὶ τὴν ἄρια τοῦ Ριχάρδου, ἐκείνη μοῦ ἔγνεψε καὶ τὴν πλησίασα.

— Ἤθελα νὰ μιλήσω στὸν κύριό σου, μοῦ εἶπε.

Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο. Τί τὸν ἤθελε τὸν κύριό μου ἡ πλούσια κυρία; Κατὰ τὴ γνώμη μου, καλύτερα θἄκανε νὰ ρίξῃ κάτι τι στὸ δίσκο. Ὁπωσδήποτε, διαβίβασα τὴν ἐπιθυμία της στὸ Βιτάλη καὶ 'ς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ γύρισε στὴ σκηνὴ κι' ὁ Κάπης. Ἀλλοίμονο! ὁ δεύτερος δίσκος ἦταν ἀκόμη λιγώτερο γεμάτος κι' ἀπὸ τὸν πρῶτο!

— Καὶ τί μὲ θέλει τοῦ λόγου της; ρώτησε ὁ Βιτάλης.

— Νὰ σᾶς μιλήσῃ.

«Ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ, εἶπε ἡ κυρία.» (Σελ. 194, στ. α'.)

(*) Μελόδραμα τοῦ Mehul. — (**) Μελόδραμα τοῦ Guitry. Περίφημα καὶ τὰ δυὸ στὸν καιρό τους.— Σ. τ. Μ.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ τῆς πῶ.

— Δὲν ἔδωσε τίποτα τοῦ Κάπη· μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ δώσῃ τώρα.

— Ἂς ζητήσῃ λοιπὸν τὸν Κάπη, ὄχι ἐμένα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ὁ Βιτάλης πῆγε στὴν κυρία. Μόνο ποὺ πῆρε μαζί του καὶ τὸν Κάπη.

Τοὺς ἀκολούθησα.

Ἕνας ὑπηρέτης, μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ κουβέρτα, στέκουνταν τώρα κοντὰ στὴν κυρία καὶ στὸ παιδί της.

Ὁ Βιτάλης τὴν ἐχαίρετησε, ἀλλὰ ψυχρά.

— Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνόχλησα, τοῦ εἶπε ἡ κυρία, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ.

Ὁ Βιτάλης ὑποκλίθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ μουσικός, ἐξακολούθησε ἡ κυρία, κι' ἐννοεῖτε τί ἐντύπωση μοῦ κάνει ἕνα μεγάλο ταλέντο σὰν τὸ δικό σας!

«Μεγάλο ταλέντο» ὁ κύριός μου; ὁ Βιτάλης; ὁ πλανόδιος θιασάρχης σκυλιῶν; Ἔμεινα κατάπληκτος!

— Δὲν ὑπάρχει ταλέντο 'ς ἕνα γέρο ἀνθρωπάκο σὰν καὶ μένα! ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης,

— Μὴ νομίσετε πὼς μὲ σπρώχνει καμμιὰ ἀδιάκριτη περιέργεια, εἶπε ἡ κυρία.

— Μὰ θὰ ἤμουν ὁλοπρόθυμος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργεια αὐτή. Ἀπορήσατε ποὺ ἀκούσατε νὰ τραγουδῇ καλούτσικα ἕνας λ τ ι μ π ά γ κ ο ς δὲν εἶν' ἔτσι; σ α — Καταμαγεύθηκα!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἁπλούστατο: Δὲν ἤμουν πάντα ὅ,τι εἶμαι σήμερα. Ἄλλη φορά, στὰ νειάτα μου, ἤμουν...ναί...ἔκαμα ὑπηρέτης 'ς ἕνα μεγάλο τραγουδιστὴ καὶ ἔτσι ἔμαθα, σὰν τὸν παπαγάλο, μερικὲς ἀριες, ποὺ ὁ κύριός μου τὶς μελετοῦσε μπροστά μου. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Ἡ κυρία δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα· κοίταξε ὅμως κάμποση ὥρα τὸν Βιτάλη, ποὺ στέκουνταν μπροστά της στενοχωρημένος.

— Χαίρετε, κύριε! τοῦ εἶπε ὕστερα, (καὶ τὴ λέξη «κύριε» τὴν ἐτόνισε) χαίρετε, κι' ἀφίστε με ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ συγκίνηση ποὺ μ' ἐκάματε νὰ αἰσθανθῶ.

Ἔσκυψε τότε στὸν Κάπη κι' ἔρριξε στὸ δίσκο του ἕνα νόμισμα χρυσό.

Ἐνόμισα πὼς ὁ Βιτάλης θὰ ξέβγαζε ὡς τὴν πόρτα τὴν κυρία· μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση του, κι' ὅταν ἐκείνη ἀπομακρύνθηκε λίγα βήματα, τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ δυὸ τρεῖς ἰταλικὲς βλαστήμιες. Γιατί εἶχε θυμώσει τόσο;...

— Μὰ ἔρριξε στὸ δίσκο ἕνα ναπολεόνι! τοῦ εἶπα.

Ἔκαμε νὰ μοῦ δώσῃ μπάτσο, μὰ ἐκράτησε τὸ χέρι του.

— Ἕνα ναπολεόνι! ψιθύρισε σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο. Ἄ, ναί, ἀλήθεια...τὸν ξεχνοῦσα τὸν κακόμοιρο τὸν Καρδούλη...

Πᾶμε, πᾶμε γρήγορα νὰ ἰδοῦμε τί κάνει.

Μαζέψαμε βιαστικὰ τὰ πράγματά μας καὶ σὲ λίγο γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἀνέβηκα πρῶτος τὴ σκάλα κι' ἔτρεξα ἴσα στὴν κάμαρά μας. Ἡ φωτιὰ δὲν εἶχε σβύσει, μὰ δὲν ἔβγαζε πιὰ φλόγες. Ἄναψα γρήγορα ἕνα κερὶ καὶ κοίταζα νὰ ἰδῶ ποῦ βρίσκεται ὁ Καρδούλης, ἔκπληκτος ποὺ δὲν τὸν ἄκουγα καθόλου.

Ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὴν κουβέρτα του· εἶχε φορέσει τὴν κόκκινη στολή του καὶ φαίνουνταν σὰ νὰ κοιμᾶται.

Ἔσκυψα πάνω του καὶ τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι σιγὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν ξυπνίσω. Τὸ χέρι του ἦταν κρύο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὴν κάμαρα ὁ Βιτάλης. Γύρισα καὶ τοῦ εἶπα:

— Ὁ Καρδούλης εἶναι κρύος!

Ὁ Βιτάλης ἔσκυψε κοντά μου καὶ τὸν κοίταξε.

— Δυστυχία μου, εἶπε, ἐψόφησε!.. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Μοῦ φαίνεται, Ρεμῆ, πὼς δὲν ἔκαμα καλὰ ποὺ σὲ πῆρα ἀπὸ τὴν κυρία Μίλλιγκαν. Θἄλεγε κανένας πὼς τιμωροῦμαι γι' αὐτό. Ὁ Ζερμπίνος, ἡ Δούλση ... τώρα ὁ Καρδούλης, καὶ δὲν εἴμαστε ἀκόμα στὸ τέλος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Στὸ Παρίσι

Εἴμαστε ἀκόμα μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ δρόμους χιονοσκέπαστους καὶ νὰ περπατοῦμε, ἀπὸ τὰ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, μὲ τὸν παγωμένον βοριᾶ κατάμουτρα.

Ἄ, τὶ θλιβερὲς ποὺ ἦταν οἱ μακρινὲς αὐτὲς πεζοπορεῖες ἀπὸ σταθμὸ σὲ σταθμό! Ὁ Βιτάλης πήγαινε μπροστά, ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα κι' ὁ Κάπης περπατοῦσε στὰ πόδια μου.

Ἔτσι προχωρούσαμε στὴ γραμμή, χωρὶς νἀλλάζουμε λέξη ὁλόκληρες ὧρες, μὲ τὸ πρόσωπο μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο, μὲ τὰ πόδια βρεμμένα καὶ τὴν κοιλιὰ ἀδειανή. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπαντούσαμε, στέκουνταν νὰ μᾶς βλέπουν.

Ἀλλόκοτες ἰδέες θὰ τοὺς περνοῦσαν βέβαια ἀπ' τὸ νοῦ: ὁ ψηλὸς αὐτὸς γέρος, θἄλεγαν, ποῦ τὸ πάει αὐτὸ τὸ παιδὶ μ' αὐτὸ τὸ σκύλο;..

Ἡ σιωπὴ προπάντων μ' ἐβάρυνε. Εἶχ' ἀνάγκη νὰ μιλήσω, νὰ ξεθυμάνω· μὰ ὁ Βιτάλης δὲν ἀποκρίνουνταν στὶς ἐρωτήσεις μου παρὰ μὲ λίγα ξερὰ λόγια καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ γυρίζῃ σὲ μένα.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Κάπης ἦταν πιὸ διαχυτικός· καὶ συχνά, καθὼς πηγαίναμε, αἰσθανόμουν μιὰ γλωσσίτσα ὑγρὴ καὶ ζεστὴ νὰ μοῦ ἀγγίζῃ τὸ χέρι. Ἦταν ὁ Κάπης ποὺ μ' ἔγλειφε σὰ νὰ μοῦλεγε:

«—Ἔρεις, ἐδῶ εἶμ' ἐγώ, ἐγὼ ὁ Κάπης, ὁ φίλος σου!»

Καὶ τότε τὸν χάϊδευα, χωρὶς νὰ σταματῶ.

Φαίνουνταν τόσο εὐτυχισμένος ἀπὸ τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης μου, ὅσο κι' ἐγὼ ἀπ' τὰ δικά του. Καταλαβαίναμε κι' ἀγαπούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Γιὰ μένα ἦταν στήριγμα καὶ γι' αὐτόν, εἶμαι βέβαιος, τὸ ἴδιο ἤμουν κι' ἐγώ. Ἡ καρδιὰ ἐνὸς σκύλου δὲν εἶναι λιγώτερο εὐαίσθητη ἀπ' τὴν καρδιὰ ἑνὸς παιδιοῦ.

Τὰ χάδια μου παρηγοροῦσαν τόσο τὸν Κάπη, ποὺ θὰ τὸν ἔκαναν, νομίζω, νὰ ξεχάσῃ τὸ θάνατο τῶν συντρόφων του, ἂν ἡ δύναμη τῆς συνήθειας δὲν ἐπικρατοῦσε καμμιὰ φορά. Σὲ τέτοιες στιγμές, ὁ Κάπης σταματοῦσε ἄξαφνα στὸ δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ μπροστὰ ὁ θίασός του, σὰν τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς κι' ἔπρεπε νὰ τὸν ἐπιθεωρῇ συχνά. Μ' αὐτὸ δὲν βαστοῦσε παρὰ λίγες στιγμές· ἡ μνήμη ξυπνοῦσε μέσα του καί, θυμούμενος ἄξαφνα γιὰ ποιὸ λόγο δὲν φαίνουνταν ὁ θίασός του, μᾶς προσπερνοῦσε γρήγορα καὶ κοίταζε τὸν Βιτάλη, σὰ νὰ τοὔλεγε: «Δὲν φταίω 'γὼ ποὺ δὲν ἔρχουνται ἡ Δούλση κι' ὁ Ζερμπίνος. Αὐτοὶ δὲν θὰ ξαναλθοῦν ποτέ!» Καὶ τὰ ἔξυπνα, τὰ ἐκφραστικὰ μάτια του τὤλεγαν αὐτὸ τόσο καθαρά, ποὺ μᾶς σφίγγουνταν ἡ καρδιά.

Μ' αὐτὰ βέβαια δὲν φαιδρύνουνταν τὸ ταξεῖδι μας· κι' ὅμως εἴχαμε τόση ἀνάγκη ἀπὸ διασκέδαση, τουλάχιστο ἐγώ!

Παντοῦ, στὴν ἐξοχή, ἦταν ἁπλωμένο τὸ ἄσπρο σεντόνι τοῦ χιονιοῦ. Ἥλιο δὲν εἶχε στὸν οὐρανό, παρὰ ἕνα φῶς χλωμοκίτρινο. Κι' οὔτε κίνηση καμμιὰ στὰ χωράφια, οὔτε χωριάτες στὴ δουλειά, κι' οὔτε ἁλόγων χρεμετίσματα, οὔτε μουγγριτὰ βωδιῶν. Σκουξίματα μόνο κουρουνῶν, ποὺ σκαλωμένες στὰ ψηλὰ γυμνοκλάδα, φώναζαν ἀπ' τὴν πεῖνα, γιατὶ δὲν εὕρισκαν μέρος στὴ γῆ, ὅπου νὰ καταιβοῦν καὶ νὰ φάξουν γιὰ κανένα σκουλῆκι. Στὰ χωριά, τὰ σπίτια κατάκλειστα, σιωπὴ κι' ἐρημία. Γιατὶ μὲ τὸ κρύο ἐκεῖνο, οἱ ἄνθρωποι κάθουνταν κοντὰ στὴ φωτιά, ἢ ἐργάζουνταν στοὺς σταύλους καὶ στοὺς κλειστοὺς ἀχερῶνες.

Καὶ μεῖς, στὸν τραχὺ ἢ γλυστερὸ δρόμο, νὰ περπατοῦμε ἴσια μπροστά μας, χωρὶς νὰ στεκόμαστε, παρὰ μόνο τὴ νύκτα, γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε σὲ κανένα σταῦλο ἢ σὲ καμμιὰ στάνη, ἀφοῦ τρώγαμε λίγο ξερὸ ψωμί... Ἤμαστε, ἀλήθεια, εὐτυχισμένοι ὅταν βρίσκαμε στάνη. Τὰ πρόβατα, τὴ νύκτα, μᾶς ζέσταιναν· κι' ἐπειδὴ ἦταν ἐποχὴ ποὺ οἱ προβατίνες βγάζαναν τὰ μικρά τους, οἱ βοσκοὶ μᾶφιναν νὰ πίνω καὶ λίγο γάλα. Αὐτὸ μοῦ προξενοῦσε μεγάλη εὐχαρίστηση καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἤμουν φαιδρότερος καὶ δυνατώτερος.

Ἔτσι τὰ μίλλια διαδέχουνταν τὰ μίλλια κι' οἱ σταθμοὶ τοὺς σταθμούς. Πλησιάζαμε στὸ Παρίσι. Δὲν μᾶς τὤλεγαν μόνο τὰ κολοννάκια, ποὺ ἦταν καθὲ τόση φυτεμένα στὸ δρόμο κι' ἔγραφαν ἀπάνω τὰ χιλιόμετρα. Τὸ καταλάβαινα κι' ἀπὸ τὴν κυκλοφορία, ποὺ γίνουνταν ὁλοένα

ὸ ζωηρὴ κι' ἀκόμ' ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ ιονιοῦ, ποὺ ἐδῶ ἦταν πολὺ πιὸ λερωμένο. Περίεργο πρᾶγμα, γιὰ μένα τουλάχιτο: ἡ ἐξοχὴ δὲν μοῦ φαίνουνταν πιὸ ὥρα, οὔτε τὰ χωριὰ διαφορετικὰ ἀπὸ λλα ποὺ περάσαμε ὡς τώρα. Εἶχ' ύσει τόσες φορὲς νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ υμάσια τοῦ Παρισιοῦ, ὥστε φανταζόν ἀτλοϊκὰ πὼς αὐτὰ θἄρχιζαν νὰ νερώνουνται κι' ἀπὸ μακριὰ μὲ κάτι ράξενο, ἀλλοιώτικο. Δὲν ἤξερα καλὰ τί ἔπρεπε νὰ περιμένω, οὔτε τολ σα νὰ ρωτήσω· μὰ τελοσπάντων πεμενα πράγματα παραμυθένια: δένδρα σά, δρόμους μὲ μαρμαρένια παλάτια ἀνθρώπους φορεμένους μεταξωτά. αὐτὰ θὰ μοῦ φαίνουνταν φυσικώτατα. (Ἕπεται συνέχεια)

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεῖπνο, 'στὸ εὐτυχιένο σπίτι, περικύκλωσαν τὰ καλὰ παιμα τὸν μπαμπᾶ τους, γιὰ νὰ τοὺς πῇ ἀπόψε, σὰν πάντα, κανένα πολὺ ὁμορ παραμύθι.

— Ποιὸ θέλετε; τὰ ρώτησε. Το Ροσῶνα ἢ τὸν Παπουτσωμένο Γάτο;

— Οὔρ, ὅλο Ροβινσῶνες καὶ Παπουμένους Γάτους καὶ Κοντορεβιθούλιες! Ὄχι, μπαμπᾶ, αὐτὰ πιὰ τάκουμε τόσες φορές! Πιστεύω πὼς κι' ὁ πέμπτης, ἂν εἶχε μάθει νὰ μιλᾷ, θὰ ς ἔλεγε πὼς τόσες φορὲς ποὺ τἄκουσε, μαθε κι' αὐτὸς ἀπέξω κι' ἀνακατωτά. μᾶς πῆτε ἀπόψε κανένα ποὺ νὰ μὴ τῶχετε ξαναπῆ. Ἢ καλύτερα καμ ἱστορία ἀληθινή, ἢ καμμιὰ ἀπὸ τὸ τας. Κάτι ἀλλοιώτικο τέλος πάντων.

Ἔτσι εἶπε ὁ Θάνος, τὸ μεγαλύτερο πιὸ ζωηρὸ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ κ. λογιαννάκη. Καὶ τἄλλα, ὁ Νῖκος δὴ κι' ἡ Φιφίκα, βρέθηκαν συμφωνότα. Ἔτσι ὅλα μαζὶ ἄρχισαν νὰ ζηῦν ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ τους νὰ τοὺς πῇ κάτι ἀλλοιώτικο.

Ἤθελε πάρα πολὺ ὁ πατέρας νὰ κάμῃ χατῆρι τῶν παιδιῶν του· μὰ τοῦ ἦταν δύσκολο τώρα νὰ θυμηθῇ ἢ νὰ ση καμμιὰ ὄμορφη ἱστορία, γιατὶ ὑπερβολικὰ κουρασθῇ σήμερα 'ς τὸ ρεῖο του μὲ διάφορους λογαριασμούς. τυχῶς, ἡ μαμμὰ τῶν παιδιῶν ποὺ μεναν πολύ, βρῆκε τὴ λύση στὸ βλημα: Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, ἄφισε στιγμὴ τὴ νταντέλλα ποὺ ἔπλεκε τὴν ἄκρη, σηκώθηκε κι' ἐβγῆκε ἀπὸ ν τραπεζαρία. Σὲ λίγο ἐγύρισε κραντας ἕνα βιβλίο. Το παρουσίασε 'ς ντρα της καὶ τοῦ εἶπε:

— Νά, Γιῶργο, σοῦ ἔφερα τὸ μαθητικό Ἡμερολόγιο. Διάβασε ἀπ' αὐτὸ τίτε 'ς τὰ παιδιά. Ἔχει ἀρκετὰ διδατικὲς ἱστορίες μέσα, κι' ὕστερα πάντα τὰ εὐχαριστήσῃ νὰ μάθουν τί ἔκανε ὁ μπαμπᾶς σὰν ἦτανε μικρός. Ἢ δὲν εἶν' ἔτσω παιδιά;

— Ἄκουῦς λέει! καὶ ρωτᾶτε, μαμμά; Ἐμπρός, μπαμπᾶ, νὰ δοῦμε τί τρέλλες καὶ τί μούρλιες κάνατε καὶ σεῖς, ποὺ τώρα ὅλο μᾶς κοπανᾶτε φρόνιμα καὶ φρόνιμα!

Ἔτσι ἐνθουσιαστικὰ ἀπάντησαν τὰ παιδιὰ 'ς τὴν ἐρώτηση τῆς μαμμᾶς τους. Κι' ὁ μπαμπᾶς εἶπε 'ς τὸ μεγαλύτερο:

—Πάρε λοιπόν, Θάνο, αὐτὸ τὸ τετράδιο, ἀνοιξέ το 'ς τὴν τύχη καὶ διάβασε.

***

*«Πέμπτη βράδυ, 19 Μαρτίου, 188**

«Κοντεύει ἡ ὥρα ποὺ πρέπει νὰ πλαγιάσω κι' ἀκόμα δὲν ἐμελέτησα. Ὅλ' ἡ μέρα χαμένη μοῦ πῆγε σήμερα. Δοκίμασα τόσες φορὲς νὰ ἐργασθῶ, μὰ ὅσο θυμόμουνα πὼς οἱ συμμαθηταί μου διασκεδάζανε σ' ἐκδρομὴ μὲ τοὺς καθηγητάς μας, ἀδύνατο νὰ κάμω τίποτε. Πῶς τὴν ἔχασα ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ γιὰ ἀγάπη τοῦ φίλου μου, τοῦ Κώστα! Καὶ 'ς τὸ τελεταῖο θὰ λέγῃ κι' αὐτὸς πὼς τὸν ἄρησα...Μὰ πῆγε ἁρά γε κι' ὁ Κώστας 'ς τὴν ἐκδρομή;.. Πῆγε δὲν πῆγε, θὰ σκάσω 'γὼ τώρα; Τί νὰ τοῦ κάνω; Ἐγὼ τὸν ἐπερίμενα ὡς τὶς ὀκτὼ καὶ δέκα καὶ τοῦ 'χα πῇ νἄλθῃ 'ς τὶς ἑπτάμισυ. Τί, πὼς δὲν ἐπήγαινε τὸ ρολόϊ μου σωστά: Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, σὰν πῆγα 'ς τὸ Σταθμό, καταλαχανιασμένος ἀπ' τὸ τρέξιμο, κι' εἶδα πὼς ἦταν ἡ ὥρα ἑπτὰ καὶ τέταρτο κι' ἀκόμη κανείς δὲν εἶχε φανῇ, βάνω τὰ πόδια 'ς τὸν ὦμο μου καὶ τρέχω σπίτι του νὰ τὸν προφθάσω. Φθάνω, κτυπῶ ὁρμητικὰ τὸ κουδοῦνι, πετιέται κάποιος κύριος μὲ τὰ νυχτικά του.

—Τί θέλεις; μοῦ λέει.

—Ὁ Κώστας νἄλθῃ, γρήγορα καὶ θὰ μᾶς φύγῃ τὸ τραῖνο.

—Ἄ, θἄται ὁ Παυλογιαννάκης, μοῦ ξαναλέει ὁ κύριος μὲ τὰ νυχτικά. Μὰ ὁ Κώστας δὲν εἶναι πιὰ ἐδῶ. Ἔφυγε πρὸ δέκα λεπτῶν γιὰ τὸ σπίτι σου.

—Ἄ!

Καὶ χωρὶς οὔτε νὰ χαιρετήσω, κατακόκκινος, ξαναμμένος, τρέχω γιὰ τὸ σπίτι. Ἀτέλειωτος μοῦ φάνηκε ὁ δρόμος, μὰ ἐπὶ τέλους τελείωσε. Μπαίνω μέσα, ρωτάω:

—Ποῦ 'ναι ὁ Κώστας;

—Τώρα Κώστας; μοῦ λέει ἡ μητέρα· ἤλθε, τοῦ εἶπα πὼς ἄργησε καὶ δὲν μποροῦσες πιὰ νὰ τὸν περιμένῃς, κι' ἔφυγε ἀμέσως. Μὰ καὶ σὺ πῶς γύρισες, ποὺ ἤσουν ἔτσι βιαστικός;

Ὥρα γιὰ ἀπάντηση!

Τρέχω πάλι, τρέχω, φθάνω 'ς τὸ Σταθμό. Κοιτάζω,—ἡσυχία ἄκρα. Οὔτε Κώστας, οὔτε Γιάννης, οὔτε Πέτρος, οὔτε τραῖνο. Μάντεψα. Μὰ ρωτῶ καὶ τὸ σταθμάρχη.

Εἶχαν φύγει!

Ἔφθασα 'ς τὸ Σταθμὸ ἐννιὰ περασμένες!

Πάει ἡ ὡραία διασκέδαση. Κι' ἐχεῖ χάζι νὰ μοῦ κάνῃ καὶ τὸν θυμωμένο αὐριο ὁ Κώστας! Δὲν πιστεύω ὅμως. Εἶναι καλός. Ἂν ἐπῆγε μάλιστα καὶ 'ς τὴν ἐκδρομή, θὰ μὲ λυπηθῇ τὸν δυστυχισμένο ποὺ τὴν ἔχασα.

Ἂμ ἂν μᾶς βάλῃ αὔριο γιὰ σύνθεση ὁ καθηγητής, νὰ τοῦ περιγράψουμε τὴν ἐκδρομή; Ἄχ, Θεέ μου, θἀρπάξω καμμιὰ μηδενικούρα....

Κι' ἔλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὴν ἔχω τὸ μυαλό μου νὰ κουρδίσω ἀπὸ χθὲς τὸ ρολόϊ μου.»

***

Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Παυλογιαννάκη περίμεναν πὼς θἄσκαζαν τὰ παιδιὰ 'ς τὰ γέλια μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ θἄρχιζαν 'ς τὰ πειράγματα τὸ μπαμπᾶ. Μὰ τί παράξενο! Τὰ παιδιὰ εἶχαν πάρει ἕνα πολὺ σοβαρὸ ὕφος κι' ἔστεκαν ἀμίλητα. Σὲ λίγο ὁ Θάνος, αὐτὸς ποὺ συνήθως ζητοῦσε δεύτερο καὶ τρίτο παραμύθι, εἶπε: «Ἂς μὴ διαβάσουμε ἄλλο. Ἔχω ἀκόμη ἕνα πρόβλημα νὰ ἑτοιμάσω γι' αὔριο».

Κι' ἡ Λιλίκα κοίταξε καλὰ τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου κι' ὕστερα παρατήρησε, ἂν τὸ χρυσὸ ρολογάκι τοῦ ἀριστεροῦ της χεριοῦ πήγαινε σύμφωνα.... E. A.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

[τοῦ A. Lichtenberger]

—Λοιπόν, ποὺ λές, μουσίτσα;

Μὲ τὴ χοντρή του τὴ φωνή, ὁ θεῖος ὁ Γιάννης μιλάει τῆς Μίνας ποὺ σκαρφάλωσε στὰ γονατά του καὶ παίζει μὲ τὴν ἁλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του. Αὐτὴ σηκώνει πρὸς τὸ γενάτο πρόσωπο τοῦ θείου τὸ τριανταφυλλένιο μουτράκι της, ὁποῦ γελοῦν κάτι λαμπερὰ ματάκια κι' ἕνα τσαχπίνικο λακκάκι σχηματίζεται στ' ὁλοστρόγγυλο μαγουλάκι.

—Λοιπόν. Ἤσουν πάντα φρόνιμη;

Πάντα φρόνιμη!.... Ἡ Μίνα αφίνει ἕνα γέλιο μαργαριτάρενιο, τὸ στοματάκι της κάνει ἕνα πονηρὸ μορφασμό, καὶ κάτω ἀπὸ τὶς χρυσὲς μπούκλες τῶν μαλλιῶν της ποὺ τὰ κρύβουν σὰ σκέπασμα, τὰ ζωηρὰ ματάκια της κρυφοκοιτάζουν τὰ πρόσωπα τῶν μεγάλων.

Ὁ μπαμπᾶς κάνει ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ καὶ γιὰ ναί. Τῶχει φυσικό, βλέπετε, νὰ διορθώνῃ κάθε δυσκολία καὶ ὄχι νὰ τὴν μεγαλώνῃ.

Μὰ ἡ μαμμά, χμ! χμ! ξεροβήχει καὶ τὸ πρόσωπό της γίνεται σοβαρό.

—Πάντα φρόνιμη! σὰν πολύ!...

Μπορεῖ τάχα νὰ βεβαιώσῃ τὸ θεῖο τὸ Γιάντη ἔτσι, μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά, πὼς ἡ Μίνα ἦταν πάντα της εὐγενικιά, φρόνιμη, ἐπιμελὴς καὶ εὔτακτη;....

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ κατηγορητήριο, ἡ Μίνα χαμηλώνει τὴ μυτίτσα της ἀπὸ ντροπὴ βέβαια. Μὰ ἴσως-ἴσως καὶ γιὰ νὰ παρακο-

λουθῆ καλύτερα τὸ ἕνα χέρι τοῦ θείου τοῦ Γιάννη, ποὺ χώθηκε στὴν τσέπη τοῦ σακακιοῦ του καὶ σὰν κάτι νὰ ψάχνῃ ἐκεῖ μέσα.

Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ σᾶς περάσῃ ἡ ἰδέα πὼς ἡ Μίνα περιμένει πληρωμή! Σᾶς βεβαιώνω πὼς ὅταν ρίχτηκε στὸ λαιμὸ τοῦ θείου τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ χάρισε σπάταλη τὰ πιὸ ζωηρὰ χάδια της, τῶκανε μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴ χαρά της ποὺ τὸν εἶδε. Τώρα, πὼς δὲν εἶχε καὶ τὸ προαίσθημα, ὅτι σὲ λιγάκι κάτι θἄβγαινε ἀπὸ τὶς τσέπες του, αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ παίρνω ἀπάνω μου, νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω...

Ὅταν τέλειωσε ἡ μαμμά, ὁ θεῖος ὁ Γιάννης χόντρυνε τὴ φωνὴ καὶ σούφρωσε τὰ χοντρά του φρύδια.

—Χμ! Ἂν τἄξερα ὅλ' αὐτά, καλύτερα θἄκανα ν' ἄφινα στὸ σπίτι κάτι τι... Ἔ! βατραχούλα, τὶ λές;

Ἡ Μίνα ἀνατινάζεται ὅσο μπορεῖ, καὶ διαμαρτύρεται μ' ἕνα γέλιο σκαστό...

Μὰ ὄχι, ὄχι. Νὰ σήμερα τὸ πρωῒ ἤξερε τὴν ἱστορία της μὲ τὶς χρονολογίες στὰ δάκτυλα, νεράκι. Θέλετε νὰ βεβαιωθῆτε, θεῖε Γιάννη;.. Ὁ Σόλων....

Ὁ θεῖος ὁ Γιάννης τρομάζει... Καλά, καλά, αὐτὰ εἶναι δουλειὰ τῆς Δεσποινίδος.

—Λοιπὸν τὶ ἤθελες νἄχῃς, Μινίτσα;

***

Τὶ θἄθελε νἄχῃ ἡ Μίνα; 'Ορίστε ἐρώτηση! Μὰ ἀπ' ὅλα, φυσικά, κι' ἀκόμη παραπάνω. Τὶ θέλετε νὰ μὴν ἐπιθυμῇ; Τὸ ἴδιο τῆς ἀρέσουν κ' οἱ μαγικὲς κοῦκλες ποὺ χαμογελοῦν στὶς βιτρίνες τῶν ἐμπορικῶν, καὶ τὸ ὁλόχρυσο καρροτσάκι τῆς Σταχτοπούτας, καὶ τὸ κινέζικα μαργαριταράκια, καὶ ὁ μικρὸς κινηματογράφος ποὺ εἶδε προχτές, καὶ τὸ πελώριο αὐτοκίνητο τῆς Κυρίας Λεονώρας, ὡς καὶ τὰ τριανταφυλλιὰ μπομπόνια τοῦ μπακάλη τῆς γειτονιᾶς.....

—Δὲ θυμᾶσαι τὶ μοῦ ζήτησες νὰ σοῦ φέρω;

Μπᾶ! τί; Ἄ! ναί... Τὰ ματάκια τῆς Μίνας κοιτάζουν τὴν τσέπη μὲ ἀπορία.

—Τὸν ἐλέφαντα; τὴν ἀραπίνα; ἢ τὸν παπαγάλο; Ὄχι; Μὰ τὶ λοιπόν;

Μπᾶ, δὲ θέλει τίποτα ἄλλο ἡ Μίνα; Ἔ, τότε κι' ὁ θεῖος ὁ Γιάννης, δὲ θὰ τῆς δώσῃ τίποτα...

—Ὦ, θεῖε Γιάννη!..

Ἡ δοκιμασία εἶναι ἀρκετὰ δυνατὴ γιὰ τὴ Μίνα, ποὺ κουλουριάστηκε ὁλάκαιρη καὶ κοιτάζει μ' ἕνα βλέμμα λαχτάρας τὸ θεῖο της...

Ἀπὸ τὴ μυστηριώδη τσέπη βγκίνει ἕνα κουτάκι, τόσο δά, καὶ περνᾷ στὰ χέρια τῆς Μίνας. Μὲ τρεμουλιαστὰ δάχτυλα τὸ ἀνοίγει καὶ ἀφίνει μιὰ φωνὴ ἐκστατική:

—Ὦ! θεῖε Γιάννη!.. μαμμά!

Οὔτε ἐλέφαντας εἶναι, οὔτε ἀραπίνα, οὔτε κἂν παπαγάλος.

Εἶναι κάτι πιὸ θαυμάσιο... Ἕνα δαχτυλίδι!.

—Μαμμά, γιὰ κοίτα, ἕνα δαχτυλίδι χρυσὸ μὲ μαργαριταράκια.

Μάλιστα, κυρία, ἕνα ἀληθινὸ δαχτυλίδι, ἀπὸ κεῖνα ποὺ στραφτοκοποῦν στὶς βιτρίνες τῶν χρυσοχόων καὶ στὰ δαχτυλα τῶν κυριῶν. Ἡ Μίνα, αὐτὴ ἡ μουσίτσα, θἄχῃ κι' αὐτὴ δαχτυλίδι. Εἶναι τρέλλα!

—Μὰ νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, τὸ παραχαϊδεύεις τὸ παιδί.

Ἦταν ἀρκετὴ ἡ παρατήρηση τῆς μητέρας γιὰ νὰ φτάσῃ ἡ χαρὰ στὸ ἀπροχώρητο. Ἡ Μίνα χώθηκε στὸ λαιμὸ τοῦ θείου της, ποὺ μπόρεσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ σφίξιμο κατακόκκινος, μὲ τὴν γραβάτα ἄνω-κάτω.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως, τῆς ἔρχεται αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι; Ὁ θεῖος ὁ Γιάννης πῆρε τὸ μικρότερο ποὺ βρῆκε στὸ κατάστημα. Πάλι ὅμως εἶναι λίγο μεγάλο γιὰ τὸ τριανταφυλλένιο δαχτυλάκι.

Εὔκολο θἄναι νὰ τὸ μικρύνουνε. Μὰ τὰ ματάκια τῆς Μίνας βγάζουν ἀστραπές. Νὰ χωριστῇ ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι της! οὔτε ἰδέα! Νά, θὰ τὸ βάλῃ στὸ μεσιανὸ τὸ δάχτυλο.

—Κοίτα, θεῖε Γιάννη, πῶς ἔρχεται.

Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς εἶναι μᾶλλον ἴσα-ἴσα. Κ' ἕνα μαξιλαράκι ἀπὸ κρέας ποὺ σχηματίζεται κεῖ γύρω δὲν τἀφίνει νὰ προχωρήσῃ. Μὰ ἡ Μίνα τόσο καλὰ τὸ ἔσπρωξε, ποὺ τὸ ἐμπόδιο νικήθηκε. Νά το στὴ θέση του.

—Κοίτα πὼς καλοστάθηκε, θεῖε Γιάννη. Κι' ἔτσι δὲ φοβοῦμαι κι' ὅλα νὰ τὸ χάσω.

***

Μιὰ τέτοια χαρὰ ἔχει ἀνάγκη νὰ ξεχυθῇ κι' ὁλόγυρα. Ὁ δικός της ὁ θαυμασμός, τῶν γονέων της καὶ τοῦ θείου Γιάννη ἀκόμα, δὲν φτάνουν στὴ Μίνα. Πάει νὰ κάνῃ ἐπίταξη θαυμασμοῦ κι' ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία. Κι' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὶς κατσαρόλλες της, ἡ μαγείρισσα ἡ Ζαμπέττα διατάσσεται νὰ δώσῃ τὴ γνώμη της.

—Μοῦ φαίνεται, δεσποινὶς Μίνα, πὼς εἶσθε πολὺ ὄμορφη.

Ἡ Μαρία, ἡ καμαριέρα, βρίσκει πὼς ἡ Μίνα μιάζει σὰν μεγάλη Δεσποινίς. Κι' ἡ Νέλλη, ἡ καινούργια καμαριέρα τῆς Μίνας, δὲν κρύβει τὸν ἐνθουσιασμό της. Μόνο, σὰν πειρακτήριο ποὺ εἶναι, λέγει, τῆς Μίνας.

—Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ βάλετε στὸ μεσιανὸ τὸ δάχτυλο. Τοὔρχεται πολὺ μικρό!

Πολὺ μικρό! Κοίτα κεῖ βλακεία! Δὲ νοιώθεις τίποτα, Νέλλη μου. Νὰ ἔτσι λένε, ὄχι ἡ Μίνα μονάχα, μὰ καὶ ὅλες οἱ δεσποινίδες κοῦκλες ποὺ προσκαλέσθηκαν μία-μία νὰ ποῦν τὴν ἰδέα τους. Καὶ ἡ Μιμὴ καὶ ὁ Τοτός, καὶ ἡ Ρίτα καὶ ἡ Νίνα, ὅλες δὲ χορταίνουν νὰ θαυμάζουν τὸ δαχτυλίδι μὲ τὰ ὁλοστρόγγυλα ματάκια τους. Κι' αὐτὴ ἡ κατεργαρούλα ἡ Στρουμπούλα ποὺ θέλει κι' ἄλλο: 'Ακοῦτ' ἐκεῖ ἀξίωση, νὰ θέλῃ νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτή, λέει, τὸ δαχτυλίδι, σὰν βραχιόλι στὸ χάρτινο τὸ μπράτσο της; Μὰ ἡ Μίνα δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἀρνηθῇ τίποτα τῆς ἀγαπημένης της καί, γιὰ νὰ τῆς κάνῃ τὸ καπρίτσιο, νά, τὸ βγάζει γιὰ ἕνα λεπτὸ τὸ δαχτυλίδι....

(Ἕπεται τὸ τέλος) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ O. LE ROY]

Α'.

Ὅπου γνωρίζεται ὁ ἀναγνώστης μὲ δυὸ χαριτωμένους κυρίους.

Εἴμαστε στὸ Παρίσι, κατὰ τὰ τέλη τοῦ προπερασμένου αἰῶνος.

Ἕνας ἄνθρωπος, μὲ μιὰ παράξενη φορεσιά, κολλητὴ στὸ σῶμα του καὶ κεντημένη ἀπὸ ἕνα πλῆθος μικροὺς ρόμβους διαφόρων χρωμάτων, μὲ τὸ μισὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ μαύρη μάσκα, (ἐκεῖνο τὸν καιρό, οἱ ἄνθρωποι φοροῦσαν, ἂν ἤθελαν, μάσκες καὶ χωρὶς νὰ εἶναι Ἀποκριές,) ξεσκούφωτος, μὲ τὸ καπέλο στὴν ἀμασχάλη καὶ μ' ἕνα πλατύ, εὐλύγιστο ξύλο στὸ χέρι, ποὺ τὸ ἔπαιζε σὰ μπαστοῦνι, τρύπωσε στὴν αὐλὴ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας.

Ἦταν ἀπόγευμα, πέντε ἡ ὥρα.

Τριγύρισε λίγες στιγμές, μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ στενοχωριέται καὶ γυρεύει διασκέδαση· ἔπειτα ἐκάθησε κεῖ 'ς ἕνα πάγκο στὸν ἥλιο, ἔχωσε τὸ ξύλο του στὴ ζώνη του, σταύρωσε τὰ χέρια, ἔγειρε λίγο-λίγο τὸ κεφάλι καὶ φάνηκε ἀποκοιμισμένος βαθειά.

Ὕστερ' ἀπὸ λιγάκι, ἀκούσθηκ' ἕνας μεγάλος θόρυβος ἀπὸ κουδουνίσματα, καμτσικιές, κρότους πετάλων στὸ λιθόστρωτο, φωνὲς ἀμαξάδων καὶ γαυγίσματα σκυλιῶν. Ἦταν τὸ λεωφορεῖο τοῦ Καλαί (ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν ὑπῆρχαν σιδηρόδρομοι,) ποὺ ἔφθασε καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ Ξενοδοχεῖο.

Κατέβηκαν καμμιὰ δεκαπενταριὰ ταξειδιῶτες. Κι' ἀνάμεσα 'ς αὐτούς, ἕνας ἀράπης, κατάμαυρος, μὲ κόκκινη στολὴ Ἄγγλου στρατηγοῦ, ἐπήδησε χάμω ἐλαφρά, δείχνωντας μ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο τὴ διπλὴ συστοιχία τῶν τριανταδυό του δοντιῶν, ποὺ σ' ἐθάμπωναν ἀπ' τὴν ἀσπράδα.

Ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς κρατοῦσε μιὰ βαλίζα μικρή, ποὺ φαίνουνταν ὅμως βαρειά. Τὴν ἄρισε κάτω, δίπλα του, κι' ἄρχισε νὰ σιάζεται καὶ νὰ φρεσκαρίζεται. Γιατὶ ὁ ἀράπης αὐτὸς ἦταν, στὸ εἶδος του, ἕνας κομψευόμενος.

Ἐνῷ λοιπὸν ἔσιαζε κι' ἐξεσκόνιζε τὸ πτερὸ τοῦ καπέλλου του, κι' ἐτίναζε τὸ κοντό του πανταλόνι, κι' ἐδιόρθωνε τὶς

τσάκισες τοῦ κόκκινου ἐπανωφοριοῦ του, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν παράξενη φορεσιά, ποὺ ὁ θόρυβος τὸν εἶχε ξυπνίσῃ ἀπότομα, σηκώθηκε ἀπ' τὸν πάγκο του, ἐπλησίασε σιγὰ-γιγὰ ἀπὸ πίσω, ἔσκυψε, ἅρπαξε γρήγορα-γρήγορα τὴ βαλίζα καὶ πετάχθηκε στὸ δρόμο μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του.

«Ἕνας ἄνθρωπος μὲ παράξενη φορεσιά...»
(Σελ. 196, στ. γ'.)

Ὁ ἀράπης ἀπόμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ μὲ τὰ μεγάλα του μάτια γουρλωμένα καὶ πεταγμένα ἔξω σὰν δυὸ ἄσπρες σφαῖρες μπιλλιάρδου. Ἡ κατάπληξη του ὅμως δὲν ἐβάσταξε παρὰ λίγες στιγμές. Χωρὶς νἀφίσῃ στὸν κλέφτη του καιρὸ γιὰ νἀπομακρυνθῇ περισσότερο, ὥρμησε ξοπίσω του καὶ τὸν εἶδε τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζουνταν νὰ στρίψῃ στὴ γωνιὰ τοῦ διπλανοῦ δρόμου.

Ἀμέσως, γοργὰ σὰν τὴν ἀστραπή, καὶ σὲ πολὺ λιγώτερο καιρὸ ἀπ' ὅσο χρειάζομαι γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγηθῶ, βάζει τὸ χέρι του στὴν τσέπη, βγάζει κάτι τι καὶ τὸ πετᾷ μὲ ὁρμὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κλέφτη. Κι' αὐτός, μὲ τὸ λαιμὸ πιασμένο στὴ θηλειὰ ἑνὸς σχοινιοῦ, φέρνει δυὸ-τρεῖς βόλτες γύρω του κι' ἔπειτα ξαπλώνεται φαρδὺς-πλατὺς στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἀπάνω στὸν ὀχετό.

Μὲ δυὸ πηδήματα, ὁ ἀράπης βρέθηκε κοντά του. Βιάσθηκε νὰ ξεσφίξῃ τὴν θηλειά, βεβαιώθηκε μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία πὼς ὁ κλέφτης του δὲν ἦταν παρὰ μισοπνιγμένος, τὸν ἐκάθισε κεῖ-χάμω, μὲ τὴ ράχη 'ς ἕνα πέτρινο κολοννάκι, τὸν ἄφισε λιγάκι νὰ συνέλθῃ κι' ἔπειτα, κτυπώντας του φιλικὰ τὸν ὦμο, τοῦ εἶπε:

—Μπόνο!.. μπόνο!.. ἐσὺ συνάντελφο ἐμένα... ἐγκώ, ἀράπη καλό, ντὲν τέλει πετάνῃς ἐσένα...

—Ἔ! ἔ!.. μπόρεσε ἐπιτέλους νἀρθρώσῃ ὁ ἄλλος, μὲ τὰ χέρι' ἀκόμα στὸ λαιμό. Ἀπὸ τρίχα νὰ μὲ πνίξῃς, κύριε ἀράπη! Ἄ, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ ἄσχημο τρόπο ἔχεις, γιὰ νὰ τρακώνῃς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τρέχουν!.. Ὁρίστε μας!..

—Πατρίντα ντικὴ μου, ἔτσι πιάνουμε ἀγκοίμια!

—Μὰ ἐγώ, φίλε μου, δὲν εἶμαι ἀγρίμι!

—Καλά, καλά, βλέπω... Ἄκουσε τώρα σένα τί θὰ πῶ: Κλέφτης ἐσένα, κατέργκαρος;..κλέφτης καὶ μένα, κατέργκαρος πιὸ πολύ! Ἐγκώ, Λόντρα, σουρωτα πολλά. Ὅμως μὲ μάθανε κι' ἤρθα Παρίσι, ποὺ μένα ντὲν ξέρει κανείς. Ἂν τέλῃς ἐσένα, ἔλα κάμουμε ντουλειὲς μαζὶ κι' ὕστερα μοιραζόμαστε σὰν ἀντρέφια. Τέλεις;

—Τόκα μιά! Ἄλλο κι' ἐγὼ ποὺ δὲν θέλω! Ἀφοῦ μάλιστα, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχω στὴν τσέπη οὔτε πεντάρα. Γιὰ καλὴ ἀρχὴ ὅμως, ἔπρεπε νὰ μοιρασθοῦμε λιγάκι, σὰν ἀδέλφια, αὐτὰ ποὺ ἔχει μέσα ἡ βαλίζα σου.

—Ναί, ναί, ἐγκὼ τέλει ντώσω παράντες ἐσένα, μὰ ὄκι ἐντῶ, στὸ ντρόμο. Ἔπειτα ἐσὺ ντὲν εἶπες ἀκόμα ὄνομα ντικό σου ἐμένα.

—Ὀνομάζομαι Ἀρλεκῖνος κι' ἤλθα ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Δὲν ἔχω παρὰ ἕξη ἑβδομάδες στὸ Παρίσι.

—Ἐγκώ, ὄνομά μου εἶναι Ραντὶ-Γκρί. Τέλεις λοιπὸν ἐσένα εἴμαστε ἀντέλφια σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατος;

—Ναί! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκῖνος.

Κι' οἱ δυὸ κατεργαραῖοι, γιὰ νὰ κλείσουν τὴ συμμαχία, ἄλλαξαν μιὰ χειραψία τραντατρί.

—Τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Ραντὶ-Γκρί, σένα πάει μένα ντικό σου Ξενοδοχεῖο.

—Στὸ Ξενοδοχεῖο τῶν Ἀστέρων λοιπόν! γέλασε ὁ Ἀρλεκῖνος.

—Μπράβο! φτάνει εἶναι καλό...

—Ἔχεις δίκηο... Εἶσαι πολὺ ἀράπης ἀκόμα καὶ δὲν καταλαβαίνεις τὴ γλῶσσα μας. Ἤθελα νὰ πῶ πὼς δὲν ἔχω κατοικία κι' εἶναι δυὸ μέρες τώρα ποὺ κατάντησα νὰ κοιμοῦμαι κάτω ἀπ' τὰ γεφύρια, γιατὶ ὁ σπιτονοικοκύρης μου εἶχε τὴν ἀγένεια νὰ μὲ πετάξῃ.

«Καὶ ξαπλώνεται φαρδὺς πλατύς...» (σ. 197)

—Ἄ, μπόνο!.. Τώρα καταλαβα 'Εσύ, Ἀρλεκῖνο χωρατατζῆ ἄντρωπο... Ἀρέσει σένα λέει ἀστεῖα νὰ γελᾷ... Ἐγκὼ πολὺ εὐχαριστημένο ποὺ βρῆκα σένα.

— Χαίρω πολύ. Ξενοδοχεῖα ὅμως καὶ πανσιόνες στὸ Παρίσι, ἄλλο τίποτα! Ἔλα λοιπόν, φίλε μου Ραντὶ-Γκρί, νὰ κάμουμε ἕνα γυράκι καὶ νὰ βροῦμε.

Ὁ Ραντὶ-Γκρὶ ἐφύλαξε τὴ φοβερή του θηλειὰ στὴν τσέπη, πῆρε μὲ τῶνα χέρι τὴ βαλίζα του, στηρίχθηκε μὲ τἄλλο στὸ μπράτσο τοῦ Ἀρλεκίνου, κι' οἱ δυὸ κατεργαραῖοι πῆραν τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, κοιτάζοντας ὅλο στὰ ψηλά, γιὰ νἀνακαλύψουν πουθενὰ καμμιὰ ἐπιγραφὴ Ξενοδοχείου ἢ Οἰκοτροφείου καὶ νὰ ὁδηγηθοῦν.

Ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν, ὁ Ἀρλεκῖνος ξεμυστηρεύθηκε στὸ Ραντὶ-Γκρὶ πὼς ἐγνώριζε καὶ δυὸ-τρία ἀκόμα ἐντιμα ὑποκείμενα σὰν κι' αὐτούς, ἀνθρώπους τοῦ εἴδους τοῦ δικοῦ τους, ἱκανοὺς γιὰ κάθε κλεψιά. Καὶ τοῦ ἐξήγησε πὼς μὲ τὴ μικρὴ αὐτὴ συμμορία, μποροῦσαν νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο στὸ Παρίσι καὶ νὰ ὠφεληθοῦν σημαντικά.

— Δυὸ ἐμεῖς, εἶπε, καὶ τρεῖς ἐκεῖνοι, πέντε. Ἂν βροῦμε κι' ἄλλους πέντε, γινόμαστε δέκα. Καὶ ξέρεις, ἀγαπητέ μου, πόσα μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ μιὰ συμμορία ἀπὸ δέκα κατεργαρσίους; Δὲν θὰ ξέρουμε τὶ νὰ τὰ κάνουμε τὰ πλούτη!

— Μπόνο! μπόνο! ἀπαντοῦσε κατευχαριστημένος ὁ Ραντὶ-Γκρί.

Καὶ καθὼς γελοῦσε, ἀνοιγόκλεινε τὰ φοβερά του σαγώνια, σὰ νἄθελε νὰ δείξῃ στὸ σύντροφό του, πὼς ἦταν ἱκανὸς νὰ καταβροχθίσῃ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ τοῦ Παρισιοῦ.

Μπῆκαν 'ς ἕνα μικρό, ἔρημο δρόμο, λιθόστρωτο κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χορταριασμένο. (Τέτοιοι δρόμοι, μὲ παληὸ καλδερίμι, ὑπῆρχαν ἀκόμα ἐκεῖνο τὸν καιρό, στὸ Παρίσι.) Κι' ἐκεῖ εἶδαν μιὰ ἐπιγραφή, καρφωμένη στὸ μανδροτοιχο μιᾶς ἰδιοκτησίας, ὅπου τὸ καθαυτὸ σπίτι ἦταν κτισμένο ἀνάμεσα κήπου καὶ αὐλῆς. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἔλεγε:

«Ἐνοικιάζεται μία κατοικία. Πληροφορίαι δίδονται ἐντεῦθα, παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου κ. Κασσάνδρου».

— Νά, νά! εἶπε σιγὰ ὁ Ἀρλεκῖνος. Τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ μᾶς κάνει λαμπρά. Ὁ νοικοκύρης εἶναι ἕνας γέρος φιλάργυρος, πολὺ πλούσιος, ἑκατομμυριοῦχος. Κι' ἡ ἐπιγραφὴ λέει πὼς νοικιάζεται μιὰ κατοικία. Νὰ εὐκαιρία νὰ μποῦμε μέσα, νὰ κατακτήσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ νοικοκύρη καὶ νὰ τὸν γδύσουμε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

— Μπράβο, μπράβο! ἐφώναξε ὁ Ραντὶ-Γκοὶ μ' ἐνθουσιασμό.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

"ΜΙΚΡΕΣ ΠΡΟΖΕΣ,,

Στὸν ἀδελφό μου Νάρδο Ἀλόη.

I.

Περάσαν κάτι ξαφνικὲς ἄγριες βροχές, ποὖταν φρίκη, ἀπὸ τὴ μελαγχολικὴ λαχτάρα ποὖχαν ὅλα ὁλόγυρα τοῦ ἥλιου. Μὰ ὅταν ὕστερα φάνηκε Ἥλιος σὰ Θεὸς γιὰ νὰ βλογήσῃ τὴ Γῆ του, μιὰ μέρα, κατέβηκα κι' ἐγὼ νὰ ξαπλωθῶ, καθὼς μιὰ φορά, κοντὰ στὴ μικρὴ λιμνίτσα ποὺ τὴν ἤξερα χρόνια τώρα γιομάτη ἀπὸ ἄπειρα νούφαρα.

Φέτος ἡ βροχὲς ἤτανε πολλὲς καὶ τὰ νερὰ πιὸ βαθιά, καὶ τὰ νούφαρα ποὖχαν τὸ στελέχι τους κοντό, δὲν ἔφταναν νὰ ᾽βγοῦν ἀπάνω... Ἔβλεπες κάμποσο κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ κλειστὰ μπουμπουκάκια ὁλόασπρα, ποὖμοιαζαν σὰ μικρὰ κεφάλια στὴν ἄκρη ἀπὸ μακρυνοὺς τεντωμένους λαιμούς, —ὤ, μὰ τεντωμένους ποὖλεγες θὰ σπάσουν! . . . Κάθε μέρα τὸ στελέχι τους μάκραινε, ναί, μὰ καὶ γίνουνταν ὅμως πιὸ λεπτό... Ἔτσι σχεδὸν ἐξαντλημένα ἀπὸ τὴ προσπάθεια, ὤ! νὰ τὰ βλέπατε. μὲ τὸν πόθο γιὰ τὴ ζωή, μὲ τὴ δίψα νὰ ζήσουν, εἶχαν κάτι Ἡρωϊκό! Ἔλεγα μέσα μου στὸν Ἥλιο ποὖ τὰ τραβοῦσε στὴ ζωή: «Θὰ νικήσῃς ;» Κι' ἔτρεμα μέρα μὲ τὴ μέρα ποὖβλεπα πὼς τὰ νερὰ δὲ λιγόστευαν πολὺ κι' ἔλεγα: Δὲ θὰ φτάσουν! . . . Αὔριο θὰ τὰ ἰδῇ νεκρὰ νὰ πλένε!...

. . . Μὰ ὕστερα ἀπὸ μέρες, ὁ Ἥλιος νίκαε! Προτοῦ φύγω, εἶχαν ἀνθίσει ὅλα ἐπάνω στὸ νερό. Καὶ κυττάζοντάς τα, σκέφτηκα ὑποβλητικά : Σεῖς, ἐγώ, ὅλοι ὅσοι ζητᾶμε κάτι, μοιάζουμε σὰν πνιγμένα μικρὰ κεφάλια ποὖ ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ "Αγνωστου, κι' ὅλοι μας ξεντένουμε μ' ἀπόγνωση τὸ λαιμὸ πρὸς ἕνα φῶς παθητικὰ λαχταρισμένο. Κάτω ἀπὸ ποιὸν Ἥλιο ἀρά γε θ' ἀνοίξουν οἱ ψυχές μας, ὅταν θὰ δοῦν αὐτὸ τὸ Φῶς ; . . . Γιατὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνας Ἥλιος...

Σεπφορα Ἀλόη

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

«Στὸν κόσμον ὅλο ἕνα φιλὶ ἀγάπης» (Schiller)

Σήμερα, Σάββατο, διαβάζωντας τὸ ἡμερολόγιό σου, εἶδα νὰ γράφῃς πὼς εἶσαι θυμωμένος μὲ τὸ δάσκαλό σου, γιατὶ σὲ τιμώρησε ἄδικα. Καὶ ὅμως δὲν ἔχεις δίκιο. Γιατὶ νὰ γράψῃς τόσα κακὰ γιὰ τοὺς ἐχθρούς μας ; Σκέψου πὼς ὅλοι οἱ λαοὶ εἴμαστε κλαδιὰ τοῦ ἴδιου δένδρου, ποὺ ἁπλώνει τὴ σκιά του στὴ σφαῖρα ποὺ ζοῦμε. ὅλοι εἴμαστε μέλη μιᾶς μεγάλης οἰκογένειας, ποὺ εἶναι χωρισμένη σὲ μικρότερες οἰκογένειες, ποὺ εἶναι οἱ διάφορες πατρίδες. Ὅλα βέβαια πρέπει νὰ τὰ κάνῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σέβεται καὶ τὸν κόσμο. Πρέπει ν' ἀγαπᾶμε ὅλες τὶς χῶρες. γιατὶ ὅλες μαζὶ ἔδωσαν πολιτισμὸ ᾽ς τὸν κόσμο. Κάθε λαὸς ἔχει ἀνάγκη τοῦ ἄλλου. Φαντάσου τὶ γελοῖο, ἂν καθένας λαός, ποὺ βρῆκε μιὰ ἐφεύρεση ἕνας πατριώτης του, ζητοῦσε νὰ τὴν μὲ ταχειρίζεται μονάχα αὐτός! Τί θὰ γίνουνταν τότε ; Ποτέ, παιδί μου, μὴν βρίζῃς κανένα. Ἔχε πάντα στὸ νοῦ σου ὅ,τι εἶπε ὁ Giusti :

«Πρῶτα νοικοκύρης στὸ σπίτι μου, Ἰταλὸς στὴν Ἰταλία, κι' ἔτσι προχωρῶντας, ἄνθρωπος στὴν ἀνθρωπότητα !»

(Ἀπὸ τὸ «Affetto»)

Ἀγιαποστολίτισσα

«ΠΟΥ ΕΡΧΕΣΑΙ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΜΟΥ...» (*)

Ἀφιερωμένο στὴ Σκιά του

Πῶς ἔρχεσαι στὴ μνήμη μου,
ξανθούλι μου ἀδερφάκι,
ποὺ σὰν πουλὶ ξεψύχησες
πρὶν σὲ χαροῦμε ἀκόμα,
δίχως ματιὰ ποὺ ἀπόγειρες
χρυσὸ τὸ κεφαλάκι
καὶ κάτι ἀποφτερούγισεν
ἀπ' τὸ λευκό σου σῶμα.

—

Κυματιστὴ ἡ φωνίτσα σου
(σὰν ἕνα ποταμάκι
κρυστάλλινο καὶ διάφανο,
ποὺ τῶχυνε τὸ στόμα)
Βουβάθη κάτω ἀπ' τὸ βαρὺ
τ' ἀσπλαχνο μαῦρο χῶμα....
....Πῶς φτερουγᾷς στὴ μνήμη μου,
ξανθούλι μου ἀδερφάκι !....

—

Σὺ πέθανες· κι' ἀπάνω σου
πετάγαν τ' ἄγγελούδια
—τὰ ἔβλεπες κι' ἀχνογέλαγες
στὰ νεκρικὰ λουλούδια—
....Κι' ὁ κράτης, ὅταν πέθανες
ἐσύ, δὲν εἶχε κράξει —

—

Καὶ ἡ θωριά σου ὁλόξανθη
σβύστη καὶ χάθη τώρα
—Κι' ἔμεινες μόναχα στὸ Νοῦ! —
Δὲ σὲ χαρήκαμε ὥρα !...
Κι' ἀπ' τὴ ζωή μας τὴ χαρὰ
ἡ θανὴ σου ἔχει ἀποφράξει....

Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ

(*) Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 22ον φύλλον ἀπὸ ἄλλο χειρόγραφον, ἀτελές.—Σ.τ.Α.

ΑΠΡΟΟΠΤΟ

. . . Ἐνύχτωσε. Βρέχει στὰ γερά. Ὁ βορρηᾶς φυσάει ὁρμητικὰ καὶ κάτει νὰ τρίζουν τὰ βρεμμένα τζάμια τῶν παραθυριῶν.

Κάπου-κάπου καμμιὰ ἀστραπή, μὲ τὴν τυφλωτικὴ λάμψη της, θαμπώνει τὰ μάτια τοῦ διαβάτη ποὺ τρέχει γρήγορα στὸ σπίτι του

. . . . . .

Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ἀμυδρὰ φωτισμένο, μιὰ γρηὰ καθισμένη κοντὰ στὴ φωτιά, γνέθει σιωπηλή. Ἀπεναντί της ὁ γέρος διαβάζει στὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ λυχναριοῦ, γιὰ ἑκατοστὴ ἴσως φορά, ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ παιδί του. «Ἰσως», ἔλεγε, «κατορθώσω νὰ πάρω λίγες μέρες ἄδεια καὶ νἄρθω».

Στὸ τραπέζι, ἕνα παιδὶ 7—8 χρονῶν, συλλαβίζει σ' ἕνα βιβλίο. Ἡ μητέρα του ἀρώτησε καὶ πέθανε. Ὁ πατέρας του πολεμοῦσε στὴ Μακεδονία, κι' αὐτὸ ἔμεινε μόνο του μὲ τὴ γρηὰ-γιαγιά του καὶ τὸν πάππο του...«Οἱ στρα-τι-ῶ-ται», συλλαβίζει τὸ παιδί, «προ-χω-»... Ἔξαφνα διακόπτει τὸ συλλαβισμὸ του καὶ λέει :

«Γιαγιά, δὲ σοῦ φάνηκε πὼς κάποιος χτυπάει;»

«Ὁ ἀέρας θἄναι, παιδί μου», λέει ἡ γρηά. Μὰ μόλις τελείωσε, δυνατὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν. «Ποιὸς νἄναι τέτοια ὥρα ; λέει ἡ γρηὰ κι' ἀνήσυχη σηκώθηκε νἀνοίξῃ. Μὰ μόλις ἄνοιξε, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε:—«Μητέρα!»-«Παιδί μου !» . . . . . .

. . . . . .

Στὸ σπίτι χαρούμενοι γιορτάζουν τὴν ἐπάνοδο τοῦ πολεμιστοῦ. μὰ ὁ βορρηᾶς ἐξακολουθεῖ μὲ λύσσα νὰ μουγκρίζῃ, ἐνῷ κάπου-κάπουοἱ ἀστραπὲς φωτίζουν τὸν πλημμυρισμένο δρόμο...

Θέρμιος Ἀπόλλων

ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΤΩΝ ΘΑΜΝΩΝ

Γύρω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Ἰάκωβου, ἑνὸς τεμπέλη χωριάτη, ἁπλώνουνταν ἔκταση γῆς ἀκαλλιέργητη, σκεπασμένη παντοῦ ἀπὸ θάμνους.

Μιὰ μέρα, τὴν ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς, ἔτυχε νὰ περάσῃ μιὰ ἁμαξα φορτωμένη μὲ ζηλευτὰ δεμάτια στάχυα. Ὁ ὁδηγός, πλούσιος γείτονας, εἶδε στὰ μάτια τοῦ Ἰάκωβου τὸ φθόνο, καὶ τοῦ εἶπε:

—«Καὶ σὺ θἄχες μιὰ τόσο ὡραία συγκομιδή, ἂν ἔσπερνες τόσον τόπο, ὅσον πιάνει τὸ τεμπέλικο σῶμα σου!»

Ὁ Ἰάκωβος καλοσκέφτηκε τὰ λόγια αὐτά, συμμορφώθηκε μὲ τὴν συμβουλὴ καὶ καμάρωνε ἔπειτ' ἀπὸ λίγο τὸ χωράφι του γεμάτο ἀπὸ λαμπρὰ στάχυα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΙ' Ο ΧΩΡΙΑΤΗΣ

Ὁ Ἐρρῖκος Δ' εἶχε πάει μιὰ μέρα κυνῆγι. Κάποτε ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τὴ συνοδεία του, κι' ἐκεῖ βρῆκ' ἕνα χωριάτη, καθισμένο στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

—Τί κάνεις αὐτοῦ, τὸν ρώτησε.

—Περιμένω νὰ περάσῃ ὁ βασιλιᾶς· θέλω νὰ τὸν δῶ.

—Ἀνέβα πίσω στάλογό μου καὶ θὰ σὲ πάω σ' ἕνα μέρος, ποὺ χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν ἰδῇς.

Ὁ χωριάτης ἀνέβηκε καὶ στὸ δρόμο ρωτᾷ :

—Καὶ πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸν γνωρίσω ;

—Νά, ὅποιος δῇς νὰ φοράῃ τὸ καπέλλο, ὅταν οἱ ἄλλοι ὅλοι θὰ τῶχουν βγαλμένο, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ βασιλιᾶς.

Ὁ Ἐρρῖκος σὲ λίγο ἔφθασε τὴ συνοδεία του, ποὺ ἀποκαλύφθηκε ἀμέσως.

--Ποιὸς εἶναι λοιπὸν ὁ βασιλιᾶς; ρωτᾷ τὸν χωριάτη ὁ Ἐρρῖκος.

—Ἡ ἐγὼ ἢ ἐσύ! ἀποκρίνεται σοβαρὰ αὐτός. Μόνο ἐμεῖς οἱ δυὸ φοροῦμε τὰ καπέλλα.

(Ἀπ' τὸ γαλλικό) *Σατανᾶς*

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας.

—Πῶς ὀνομάζοντο οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ;

– Ἀρχαῖοι Ἕλληνες !

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀήττητο Λάβαρο

***

—Ἔχω μιὰ στενοχώρια!

—Γιατί, Τάκη ;

—Γιατὶ ὁ Σιδηρόδρομος δὲν πιάρνει τὸ σκυλί μου.

—Καὶ δὲν ξέρεις νὰ τὸ δέσῃς ἀπὸ πίσω ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ

***

Ἡ Μαμμά :—Νὰ ἰδῶ, παιδάκι μου, εἶναι ἡ γλῶσσα σου ἄσπρη ;

Ἡ Λιλή : — Ἄσπρη εἶναι, μαμμά, γιατὶ δὲν τὴ βλέπει ὁ ἥλιος· τὴν ἔχω πάντα μέσα στὸ στόμα μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

***

Ἡ μαμμὰ ρωτᾷ τὸν ὀκταετῆ Δημητράκη :

— Τί προτιμᾷς καλύτερα : τὰ μπισκότα ἢ τὴ «Διάπλασι» ;

— Τὴ «Διάπλασι»! ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

Καὶ ἡ ἀδελφή του :

— Βέβαια ! τώρα ποὺ ἔφαγε τὰ μπισκότα !..

Ἐστάλη ὑπὸ τ' Ἰδεώδους τ. Ἑλλήνων

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 3***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 3,20*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 3,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος ***δρ. 10*** καὶ ραμμένος ***δρ. 11***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: ***λεπτὰ 50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ.1,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακολοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τωνδιεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ ***50*** λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυγράμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ νόημά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐπενδείξῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνόπυργου

		ΣΤΟ		
	Α	ΡΙ	Α	
ΚΛΗΣ	ΤΙ	ΘΕ	ΜΙ	ΣΤΕΙ
	ΔΗΣ	ΜΙΛ	ΔΗΣ	

Τρεῖς Ἀθηναῖοι στρατηγοί.

β') Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποπλίου Βαλερίου

Ὅλη τὴ νύχτα εἶν' ἀδειανὰ
Καὶ τὸ πρωῒ γεμίζουν'
Γεμᾶτοι, τρέχουν καὶ πηδοῦν,
Μὰ ἄδεια δὲν σαλεύουν.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Τροπαίου

M-dsbs-jms-*-ts-prnts-t-*-ts-mtrs

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α'.) Καγάρης, Σαχτούρης, Τομπάζης, Μιαούλης.—β') Τὸ πηγάδι.

γ.) Après moi, le deluge.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 6 Μαΐου 1919.

Στερεότυπον : *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει τὸ νέον μυθιστόρημα, ἡ ***Συμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου***. Ἰδέατε τὶ εὔμορφα ποὺ παρουσιάζει τὰ πρόσωπα ἡ τὴν ἀρχή, καμαρῶστε τὶς πρῶτες εἰκόνες καὶ κρίνετε ἀπόλαυση θὰ ἔχετε ὡς τὸ τέλος; τοῦ τους. Γιατὶ ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρωῒ φαίνεται.

«ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

Διὰ τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Ξενοπούλου ἡ «Ἑστία» γράφει τὰ ἑξῆς χαριτωμένα : Ἡ ***Πετριὲς στὸν Ἥλιο***, μαζὶ μὲ τὸν ***Κακὸν Δρόμον***, ἀνοίγουν γενικῶς τὰ καλλίτερα διηγήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Διαμφισβητοῦν δὲ καὶ μεταξύ των τὰ πρωτεῖα τῆς ἐκλεκτῆς παραγωγῆς τοῦ συγγραφέως, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς σχετικὰς γνώμας τῶν κριτικῶν, τὰς ὁποίας ἐκφέρει ὁ κ. Ξ. εἰς τὸν πρόλογόν του. Μοιρὶς νὰ δίδῃ ὁ ἴδιος τὸ μῆλον: Ἐν κάθε περιπτώσει, ἕνας τόμος τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶνε πάντοτε γλυκύς; πειρασμὸς γιὰ τοὺς φιλαναγνώστους, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νὰ δώσουν μόνοι των τὸ μῆλον εἰς τὴν ***καλὴν*** τοῦ συγγραφέως».

Καὶ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔλαβαν κι' ἐδιάβασαν τὸ βιβλίο, μοῦ γράφουν τὰς ἐντυπώσεις των. Οὕτως ἡ ***Ρεζεντᾶ*** ἀρχίζει τὸ ἐξώφυλλο, «Τί χάρι ποὺ ἔχει! ἐξακολουθεῖ : «Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς κάθε βιβλίο τοῦ κ. Ξ. ποὺ διαβάζω, εἶναι ἀγώτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο ποὺ διάβασα. Δὲν ξέρω ἂν οἱ ***Πετριὲς στὸν "Ηλιο*** εἶνε ἀνώτερες ἀπὸ τὸν ***Κακὸ Δρόμο***.» Ἐμένα ὅμως μοῦ ἄρεσε πιὸ καλὰ ὁ ***Ἀντάρτης***».—Καὶ ὁ ***Σβέντζος*** ἐπίσης βρῆκε καλλίτερο ἀπ' ὅλα τὸν ***Ἀντάρτη***. Φρονεῖ ἐὲ ὅτι τὸ βιβλίο αὐτὸ «σὲ μιὰ βιβλιοθήκη θὰ ξεχωρίζῃ σὰ διαμάντι». (Στὴν ἐρώτησή του ἀπαντῶ, ὅτι Γιρολυμάκης εἶναι ὁ Ἱερώνυμος καὶ Γιακουμάκης ὁ Ἰάκωβος·) — Ὁ ***Γελοιογράφος*** διάβασε τὸ βιβλίο ***μονορρούφι***. Κι' τὶ ὥρα νομίζετε ; στὴ μιάμισυ, τὴ νύχτα. «Μὲ πεῖσμα, λέει, ἀντιστεκόμουν στὸν ὕπνο, γιατὶ τὸ περιεχόμενο μὲ εἶχε μαγνητισμένο». (Ὡραία κι' ἡ γελοιογραφία τῆς ***Ἀγριόπαπιας*** στὴ σ·ηνὴ τοῦ Ἐρασιτεχνικοῦ Θεάτρου.)— Τὸ γράμμα τοῦ ***Φρέντου*** ἀρχίζει ἔτσι : «Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς ἔλαβα καὶ τὶς Πετριὲς στὸν Ἥλιο. Ἀληθινὴ δροσιὰ ἔπειτ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ ἔχουμε νὰ ἰδοῦμε Ξενόπουλο...»—Ὁ ***Ἀριελ*** τελειώνει ἔτσι : «Τὰ ἔργα τοῦ Ξ. εἶνε διαμάντια· Ἀξίζουν περισότερο ἀπὸ τὰ Ἀριστεῖα καὶ δὲν θἀφίσουν ποτὲ νὰ ξεχασθῇ ἡ ἀδικία ποὺ ἔγινε, ὅσο αὐτὰ θὰ ὑπάρχουν!» -- Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ μοῦ γράφουν, (γιατὶ δὲν ὑπάρχει σήμερα τόπος καὶ γι' ἄλλα ἀποσπάσματα,) ὁ ***Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός***, τὸ ***Ρείκι τῆς Λιμνοθάλασσης***, ἡ ***Φαληρικὴ Ἀΰρα***, ἡ ***Δομιλκη Ζαδέ***, ὁ ***Γιώτας*** καὶ τὸ ***Φιόρο τοῦ Λεβάντε***.

Στὴν παρατήρηση τῆς ***Κάκιας***, τὸ ***Κυανόλευκο Λάβαρο*** ἀπαντᾷ ἔτσι : «Ἡ πρώτη ἐντύπωση δείχνει τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ λογική, πολὺ καλοζυγισμένη. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπολύτως. Γιατὶ στὸ κομμάτι αὐτὸ σκιτσάρεται ἕνα τυχαῖο, μιὰ ἰδιοτροπία τῆς Φύσης; ποὺ δὲν θὰ πῇ πώς, παίρνωντας τὴν ἐξαίρεση γιὰ χαρακτῆρα, πρέπει νὰ φθάσουμε στὴν ἄλλη ἄκρη, πὼς ἡ περηφάνεια δηλαδή, ἡ αὐτοπεποίθηση στὴν ἐργασία, γιὰ μόνη ἐνθάρρυνση, δέχεται φωτιὰ καὶ σίδερο ! Κι' ἔτσι ξεφεύγουμε, μοῦ φαίνεται, τὸν ἀντιπαιδαγωγικὸ σκόπελο.... Τῆ; ***Κάκιας*** ὅμως τῆς ἀξίζουν συγχαρητήρια, γιατὶ αὐτὸ πὼς ἔκανε δείχνει πὼς, ὅ,τι διαβάζει, τὸ ἐξετάζει προσεκτικὰ καὶ ζητάει τὴ βάση του, ὄχι σὰν τόσους ποὺ ξεφυλλίζουν μόνο τὰ βιβλία..»

Πολὺ σωστὲ; καὶ φρόνιμες αἱ παρατηρήσεις σου, ***Κυθέρεια***. Μιὰ χάρη μόνο θὰ σὲ παρακαλέσω : νὰ μοῦ γράφῃς μὲ πιὸ ζωηρὸ μελάνι καὶ κάπως μεγαλύτερα γράμματα, γιατὶ κουράζομαι νὰ διαβάζω μικρὰκαὶ ξέθωρα. (Ἡ παράκλησις αὐτὴ εἶναι γενική.) Ἡ φίλη ποὺ μὲ ρωτᾷς, εἶναι καλὰ καὶ μοῦ γράφει.

Πράγματι, ***Σιλφάξ***, ὁ Daudet δὲν λέει «γειτονικὸ χωριό», ἀλλὰ «Pau-perigouste», ἀνύπαρκτο μέρος ποὺ τὸ λένε οἱ Γάλλοι ὅταν θέλουν νὰ παραστήσουν κάτι πολὺ μακρινό. Ἀλλὰ τέτοια φράσι στὴ γλῶσσα μας δὲν ἔχουμε (τὸ «ἀπ' τὴν Κούλουρη» ποὺ λές, εἶναι ἴσως μόνο γιὰ τοὺς Ἀθηναίους·) Γι' αὐτὸ ὁ μεταφραστὴς ἐπροτίμησε νὰ βάλῃ «ὡς κι' ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό» Ἐ, γιὰ τὸν καπνὸ μιᾶς κλωστιᾶς μουλαριοῦ, εἶναι πάρα πολὺ μακριά, καὶ ἐπομένως διατηρεῖται ἡ ὑπερβολή, ποὺ ἔχει καὶ ἡ φράσις τοῦ πρωτοτύπου. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ὑπερβολὴ ἐκφράζεται τὸ ἴδιο μὲ φράσεις πολὺ διαφορετικές...στὴν ἔκταση. Π. χ. λέμε «ἔχει μιὰ μύτη ἀπὸ δῶ ὡς τὸν Πειραιᾶ». Ἀλλὰ ἡ ὑπερβολὴ εἶναι ἡ ἴδια, ἂν ποῦμε καὶ ἁπλῶς «ἔχει μιὰ πήχη μύτη». Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἂς διορθώσουμε κι' ἕνα λάθος ποὺ ἔγεινε στὸ «Μουλάρι τοῦ Πάπα». Ἐκεῖ στὸ τέλος, ποὺ λέει γιὰ τὴν κλωστιά, θέλει «ἑφτὰ χρόνια τοῦ τὴν εἶχε φυλαγμένη», καὶ ὄχι «τοῦ τὴν εἶχα». Τὸ μουλάρι δηλαδὴ καὶ ὄχι ὁ συγγραφεύς.

Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, δὲν παραδέχομαι βέβαια αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε ὁ Γυμνασιάρχης, πὼς τὰ ποιήματα εἶναι «ἀεροβασίες» καὶ πὼς πρέπει νὰ καταγίνεσαι μόνο στὰ «θετικά . Γιὰ ὅποιον ἔχει κλίση, τὰ ποιήματα εἶναι τόσο «θετικά», ὅσο καὶ ἡ Ἄλγεβρα. Φρονῶ ὅμως ὅτι δὲν εἶναι καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μαθαίνῃ ὁ Γυμνασιάρχης σου σὲ τί κατταγίνεσαι ἰδιαιτέρως;. Ἐσὺ κύτταξε νὰ εἶσαι πάντα ζωηρὸς στὰ μαθήματα καὶ πρῶτος, ὅπως εἶσαι τώρα. Νὰ γράφῃς ἐπίσης τὶς ἐκθέσεις σου στὴ γλῶσσα ποὺ θέλουν οἱ καθηγηταί σου. Κι' ἂν ἰδιαιτέρως ἱκανοποιῇς τὴ φιλολογικὴ σου κλίση, ἂς εἶναι, πρὸς τὸ παρόν, λογαριασμὸς δικός σου. Μεθαύριο θὰ τελειώσῃς τὸ Γυμνάσιο — μὲ ἄριστα θέβαια,—καὶ τότε θὰ εἶσαι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε περιορισμό, ἀναγκαῖο τώρα καὶ ἀναπόφευκτο.

Χριστιανικὸ τὸ γράμμα σου, *Ὑπερήφανη Ἑλληνίς*. Χαίρω πολὺ ποὺ ἡ μαμμά σου πῆρε τόσο ἐνδιαφέρο γιὰ ὅλα τὰ Διπλασιακά. Ναί, ἡ Γκογκιέλλα ἔχει πολὺ δίκηο : ὑπάρχουν καὶ κάτι τριαντάφυλλα, ποὺ εἶναι χωρὶς ἀγκάθια. Ἂν δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῇς τέτοια, δὲ φταίει βέβαια ἡ Γκραζιέλλα.

Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς, ὁ συλλογισμός; σου εἶναι σόφισμα. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς τὸ μεγαλύτερο προτέρημα, δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι περιττὸ νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλα μικρότερα. Ἄ; ποῦμε, ὅτι τὸ μεγαλύτερο προτέρημα εἶναι ἡ μεγαλοψυχία. Ἕνα; ἄνθρωπος εἶναι μεγαλόψυχος. Ἔχει ὅμως; τὸ ἐλάττωμα τῆς ὀκνηρίας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτα. Τί τοῦ χρησιμεύει ἡ μεγαλοψυχία χωρὶς τὴ φιλοπονία ; Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ ἔχῃ δύο προτερήματα, καὶ ἂς ἔχῃ τὸ μεγαλύτερο. Ἂς ὑποθέσωμε ἀκόμα πὼς; δὲν ἔχει οὔτε τὸ προτέρημα τῆς ἐγκρατείας, καὶ καταστρέφει τὴν ὑγεία του. Πάλι δὲν κάνει τίποτα μὲ δύο προτερήματα. Πρέπει νὰ ἔχῃ ταῖα. Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμα! Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἄδικα ἐβασάνισες τὸ μυαλό σου...

Τὸ ***Φτωχὸ Χαμομηλάκι*** μοῦ ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειά του ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῆς εἰκόνος τοῦ ***Τέλλου Ἄγρα***, τὸν ὁποῖον συγχαίρει γιὰ τὰ βραβεῖά του· ἀπὸ τὸ θαυμάσιο «Μουλάρι τοῦ Πάπα» κι' ἀπὸ τὴ «Νίνα-Μαμμὰ» τῆς Ε.Α., ποὺ τοῦ ἄρεσαν πολύ. Ἐπίσης χαίρει, γιατὶ βλέπει πὼς ἡ ἰδέα τῆς ***Ἀγριόπαπιας*** προσδεύει. Θὰ ἦταν κρῖμα, λέγει, νὰ μὴν πραγματοποιηθῇ. "Ενας τέτοιος Σύλλογος θὰ ἦταν πολὺ ὡραῖος.—Κι' ἐλπίζω, ἀληθεια; νὰ γίνῃ. Ἅμα ἡσυχάσῃ λίγο ὁ κ. Ξ. ἀπὸ κάποιες; σκουτοῦσες ποὺ ἔχει τώρα, θὰ προσκαλέσῃ ὅσου; ἐδήλωσαν καὶ ὅσους θὰ ἔχουν δηλώσῃ ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ νὰ συσκεφθοῦν.

Μὰ δὲν τὸ ξέρεις αὐτό, *Λιλίκα* ; Ἅμα ἔχει κανεὶς ἐμπνευσι, ὄρεξη, διάθεση, ἢ ἅμα τὸ κατέχῃ, μπορεῖ νὰ γράψῃ κατι τι πολὺ χρήσιμο, πολὺ εὔκολα, κι' αὐτὸ νὰ εἶναι πολὺ καλλίτερο ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ποὺ τὸ ἔγραψε σιγὰ-σιγά, μὲ κόπο καὶ μὲ προσοχή. Πολὺ ἁπλᾶ πράγμα. «Προβλήματα» λυμένα πρὸ πολλοῦ δὲν ἀξίζει νὰ βασανίζῃς τὸ μυαλό σου καὶ μὲ τόση σκέψη γι' αὐτά.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἀγιαποστολίτισσα*, *Ἀστὴρ τῆς Μακεδονίας*, *Γοργὸς Ἀλιάκμων*, *Θλιμμένη Ψυχή*, *Κυπριακὸς Ἀστήρ*, *Νεφέλη*, *Χιόνι τῆς Ἴδης*, *Φωτιά*, *Ἑλληνικὸν Τρόπαιον* (ἂχ, τί ψιλογραφία !) *Ἀτρόμητος Χειμάρρα* καὶ *Ἡλιογέννητη*. — Ἐξετέ)εσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. Ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθῆναι

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,,

Διηγήματα

Βιβλίον κομψότατον.—Δεκαὲξ τυπογραφικὰ φύλλα (256 σελίδες.) — Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον μὲ δύο χρώματα. — Στοιχεῖα μεγάλα, καινούργια, καθαρώτατα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1ον ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ (Σημείωμα, Πρόλογος, Α΄ Σπύρος Τρισμπάρδης, Β΄ Ἡ κληρονομιὰ τοῦ φίλου μου.—Τὸ Χειρόγραφο τοῦ Σπύρου Τρισμπάρδη, Κεφάλαια Α΄—Ι΄, Σελ. 1—112.)—2ον ΑΝΤΑΡΤΗΣ (Σημείωμα, Α΄ Ἕνα εἰδύλλιο στὴ Μπόχαλη, Β΄ Ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. Γ΄ Ὁ γιατρὸς Μαρινέρης καὶ τὸ «δρᾶμα τῆς ζωῆς του», Δ΄ Κι' ὅπου ἀγαπάει μιὰ ξανθή, Ε΄ Νικημένος, Σελ. 113—202.) — 3ον ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ (Σελ. 203—223.)—4ον Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ (Σελ. 205—242.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 5,50)

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Δεβ., Νάρκισ., Τσαχπίναν, Ἀγιαποστολίτισ. Ὠχρ. Λαίδην, Κόμ. τ. Βουν. Μαεστρίναν.— ὁ Ἀστὴρ τῆς Μακεδονίας μὲ Ὠχρ. Ὀνειροπ., Φλοισβ. τ. Κυμ., Φιλόπ. Ἑλληνίδα.—ὁ Γοργὸς Ἀλιάκμων μὲ Σκόρδο τ. Βαν., Τρελ. Μακεδονοπ., Ἰπ. Δὲ Βοδρύ, Μακεδ. Αὔραν. — ἡ Νικήτρια Γαλανόλευκη μὲ Μελαγχ. Χαμόγ., Φλοΐσβ. τ. Καλαμ., Ὠχρ. Ὀνειροπ., Γοργὴ Ψαροπ., Μακεδ. Πρόσκ., Τρελ. Ἀτσιγ., Πινδ. Ἀρτέμ., Ἄριελ, Ἡρωΐδα τ. 21, Ἰριανταφυλλέν. Χορεύτρ. τ. Ζαλόγ., Μανιοτοπούλ., Κυλόμπαν, Τιάρκ., Διεθ. Δικ., Γιαν. Ἁγιάν., Μπρυνέτ, Ἀστροφεγ., Ραφαέλ., Εἰκασ., Μικρ. Λεσβ., Χρυσαλλ., Φωτιά, Ἀνταλούζα, Ἀσπρολούλ., Περήφ. Κρητικοπ., Χρυσάνθ. Φιόρο τοῦ Λεβ. Ἐρημοπούλι,.. ἡ Μπουμπουλίνα μὲ Θλιμ. Ψυχ., Θλιμ. Καρδιά, Θλιμ. Ψαροπ., Τιαρκ. Μαχαβαρ., Μακεδ. Προσκ., Ἄριελ, Ἁγιαποστολίτ., Ἰουδήθ, —ὁ Ρόδινος Ἄγγελος μὲ Λουλ. τ. Παραδ., Ἰυφτοπούλα, Ἀφ. Ξανθούλα, Λευτ. Ἀγέρι.— ἡ Ἀστροφεγγιὰ μὲ Ἐλευθ. Ἤπειρο. Ναύτ. τ. Αἰγ., Λίμν. τ. Λαμαρτ., Ἀνυπόταχτη, Ἐθνοπρόσκ. τὸ Ἄσμα Νηρηΐδος μὲ Κυαν. Λάβ., Φτωχ. Χαμομ., Φιόρο τ. Δεβ., Ἄριελ, Νοσταλγία, Θλιμ. Ψυχ., Τσοπανάκο.— ὁ Φιλόπατρις Ἕλλην μὲ Φλ. Ροδάνθ., Καλλίφ. Γαϊδ., Μητρ. Κουρνόγ., Ἀγριοβιολ., Ζινέτ. —ἡ Ἔλβα μὲ Ἰπ. δ. Βοδρύ, Ἄγρ. Ἀτσίγ., Ἤσ. Πειρακτ., Ἀνυπότ., Μελαγχ., Ἀγριοπ.. Γκραζιέλ., Λορυφόρ.—ὁ Ἑλληνόπυργος μὲ Μαχαρ. τ. Ἀστρ. Μυγκέ, Ἡλιογέννητη.— ὁ Ἰδεώδης Ἥρως μὲ Κυαν. Λάβ., Βοσκοπ. τ. Πηλ., Φιόρο τ. Δεβ., Γκραζιέλ., Ζινέτ., Εἰμαρμ., Νοσταλγ., Τσοπανάκον. — ὁ Ἄγγελος Φθιτὸς μὲ Θλιμ. Ψυχ. Θλιβ. Ἀνάμν., Καλλιφ. Γαϊδ., Τιαρκ., Ζινέτ., Μυγκέ, Φαίδρα, Τριανταφυλλέν.—ὁ Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν μὲ Γλν. Βούγ., Ρεῦμα τ. Εὐρ., Ζωηρ. Ἀθλίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα (εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Πόλιν μας μετὰ τὴν ἀνακωχή· τί καλά!) *Σεπεσμ. Λόρδον* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μακεδόνα Πρόσκοπον* (ἔστειλα· μὲ τέτοιο τίτλο ποὺ λές, δὲν ἔχω δημοσιεύσει μυθιστόρημα·) *Γλυκὺ Παρελθόν* (πλησιάζει ἡ σειρὰ καὶ τῆς δικῆς σου·) *Ἰτιᾶνα* (30 λ. τὸ ἕνα·) *Πεισματάραν Κρητικιὰν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ροῦς* (στεῖλε γραμματόσ.) *Μεφιστοφελῆν* (αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται σὲ λυσόχαρτο σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγόν·) *Μελαγχ. Σεληνολάτριδα* (τί Διαγωνισμούς; δὲν ἐννοῶ·) *Γοργὴν Ψαροπούλαν* (πολὺ σωστό· στὸ ἐρχόμενο θὰ κάμω λόγο·) *Χρυσάνθεμον* (σοῦ εὔχομαι περαστικά· ἡ Κ. κι' ἡ Λ. σὲ χαιρετοῦν·) *Τραυματίαν τοῦ Σκρᾶ* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν εὐχαρίστηση τοῦ φίλου μας·) *Μήτρουν Κουρ.* (ψευδώνυμα δὲν λέγω·) *Καστανὴν Λεσβιοπούλαν* (13 λέξεις δὲν κάνουν 2 δρ. ἀλλὰ 2.60.) *Φωτερὸ Σκοτάδι* (δὲν εἶδες στὸ 21ον φύλλον ποῦ ἐγκρίθη τὸ ψευδώνυμο Ἰάσων;) *Ὀνειρ. Λευτεριά* (ὑπάρχει καὶ τιμᾶται δρ. 10,50·) *Βασιληᾶν Ἀνήλιαγον* (τοῦ χρόνου ἴσως δημοσιεύσω αὐτό·) *Σφουγγαρᾶν* (διὰ νὰ σ' ἐνθαρρύνω βέβαια τὸ ἔβαλα· ἀλλὰ ἔτυχε νὰ εἶναι καὶ πολὺ ὡραῖο·) *Μανιάτην* (τὸ ἐδημοσίευσα·) *Δουκίαν Λαμερμοὺρ* (κρῖμα νὰ εἶσαι μακριά, ἀφοῦ ἔχης τόση διάθεσι· ἔ, τί νὰ γίνῃ! ἔστειλα·) *Εὔανδρον Ἤπειρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τὴν ἐπὶ πλέον ἀξίαν τῶν βιβλίων ποὺ θὰ παραγγείλῃς διὰ τὸ βραβεῖον, εἰμπορεῖς νὰ συμπληρώσῃς εἰς μετρητά·) *Μειδίαμα τῆς Νίκης* (τὸ ἀπόρρητον τῶν ψευδωνύμων δὲν ἐπιτρέπει νὰ δίδω σχετικὸς πληροφορίας·) *Δεινὸν Σκοπευτὴν* (γιὰ νὰ μὴ ψευσθῇς, ὅταν θέλῃς νὰ κρύψῃς τὴ διαμονή σου, γραψε π. χ: «Χώρα Ἑλληνική»·) *Ἀθ. Β. Καμπ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Ἥρωα τῶν Ὀρέων* (εὖγε! ἐθαύμασα τὸν Χάρτην καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τῆς δημοσιεύσω·) *Μειδίαμα τῆς Νίκης* (ἔστειλα· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μίκην Ζέζαν* (βέβαια διατηρεῖται·) *Πικροδάφνην* (ἔστειλα· γράφε μου τώρα συχνά·) *Μπουμπουλίναν* (σὲ περιμένουμε ἀνυπόμονα·) *Τρελλοφοιτήτριαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Βενετσ. Γονδολιέραν* (ὅλα τὰ ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη·) *Θλιμμένην Ψυχὴν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Φιόρο τοῦ Λεβάντε* (αἱ παραγγελίαι, διὰ νὰ ἐκτελοῦνται, πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ τὸ ἀντίτιμον·) *Φρέντον* (στεῖλε τα λοιπόν·) *Ἑλλ. Ξίφος, Μιραμάρ, Ἀστροφεγγιάν, Στρατηλ. τῶν Ἑλλήνων, Κέφαλον* κτλ. κτλ.

Ξεπεσμ. Λόρδον, Κάρμεν, Ὑγηλὸν Δενδρολίβανον, Γυθειωτάκι, Διαβολάκι τῆς Χαλκίδος, Ἀτρόμ. Λέοντα, Δημοκρατίαν, Κῦμα, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.).

Λήθην, Νικήτριαν Γαλονόλευκην, Ἀγρίαν Τσιγγάναν, Κόδριγκτων, Ἰωνικὸν Ἑλληνισμόν, Λεφτερωμένο Ἀϊβαλί, Φεμινίστριαν, Ἀεροναυτόπουλο (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *11ην Μαΐου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 180οῦ Διαγων. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Αὐγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλάδων.]

327. Λεξίγριφος

Τοῦ σκελετοῦ μας μέρος
Μὲ ἀναφλεκτικὸ
Κι' ἔντομο βλαπτικό,
Τοῦ Εἰκοστένα κάνουν
Μεγάλο στρατηγό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῆς Κύπρου

328. Συλλαβόγριφος

Ἕνα γράμμα, μ' ἕνα ξύλο
Ποὺ τανάβουμε, ἑνωμένο,
Σχηματίζει βασιλέα
Γιὰ ταύτιά του ξακουσμένο.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὡραῖο Θαλασσοπούλι

329. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Ἑνὸς κάποιου ὀρυκτοῦ
Καὶ γνωστοῦ σου γιατρικοῦ,
Ἂν ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Ἕνα ὁλόμαυρο πουλὶ
Ἐμπροστά σου θὰ προβάλῃ.
Τούτου πάλι τοῦ πουλιοῦ
Ἂν ἡ μέση ἀλλαχθῇ,
Κακὸς φίλος, βλαβερός,
Ξαφνικὰ θὰ παραχθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεφέλης

330. Αἴνιγμα

Ρωμαῖος νομοθέτης
τὸ ἀρσενικόν μου.
Βαλκανικὸν δὲ Κράτος
τὸ θηλυκόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ Μαριγ. Γ. Μαρκέτου

331. Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ νῆσ. τ. Αἰγαίου
* + * = Χρονικὴ διαίρεσ.
** + ** = Πόλ. τ. Ἑλλάδ.
*** + *** = Νῆσος τ. Αἰγαίου
**** + **** = Ἀρχ. ζωγράφος

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Μαρ.

332. Ἐπιγραφή

ΞΣΑΩΕΕΑΔΑΙΙΠΤΝΘΠΕ

Μόλις θὰ τὴν ἀτενίσῃ,
Καλὸς λύτης θὰ τὴν λύσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. τοῦ Ψωφιδέως

333—337. Μαγικὴ Συλλαβή

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἄλλης, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μῦσος, φωτίζω, φράσις, ἄνθος, ὑκνός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρος

338. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Ταρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν:

Γέρων, πολύς, ὀπίσω, σκυθρωπός, ἀρετή, φιλόξενος, μῦθος, ὕδωρ, χαλεπόν, καρποφόρος, ἀρχή, βραδύς, φθινόπωρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης τοῦ Ἀγροῦ

339. Φωνηεντόλιπτον

δδσκλ - π - δδσκς - κ - νμν - δν - χρτς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφ. Ἕλληνος

340. Γρῖφος

	Πὰν		Χρὴ
ΤΧ	Πὰν γ'	Πὰν	Χρὴ γ' Χρὴ σ'
	Πὰν	Πὰν	Χρὴ Χρὴ
	Πὰν		Χρὴ

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Σημαίας τ' Βυζαντίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 1ου

124. Χαμαίμηλον (χαμαί, μῆλον)· 125. Ἄπιον—ὄπιον.—126. Ρῆμα. βῆμα. 127. ΜΑΙΟΣ 128. ΦΙΛΩΤΑΣ / ΠΡΑΟΣ ΙΑΑΚ / ΜΙΝΩΣ ΛΑΚΩΝΙΑ / ΑΚΦΜΗ ΩΑΠ / ΚΑΣΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑ 129. ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ (ὄρ. Α Ι Ρ Ν κος, Ρόδος, ὕαλος, δό- ΣΚΑΠΑΝΗ ρυ, ἀσκός, λάρος, Σύλλας.)—130—131. Ὁ Πόρος. 2. Ἡ Γένουα (γενοῦ Α.) — 132. ΙΠΠΑΣ (ΙΣοκράτης, ΠΑδος, ΠΙνδος, Ἱπποκράτης, ΑΠιέ, ΣΙλία.)—133. Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἄνθρ. ξυλεύεται. — 134. Περικλῆς ἐτ. δεκαὲξ ἐτῆ ἦρξε (Περὶ κλεῖς ἐ. δεκαὲξ ἐ τι- ἦρξε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 1.]

[ΙΘ'—310]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους.

ΑΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

[ΙΘ'—311]

Λαρισ. Λάσπη. Λαρισ. Σκόνη πολὺ μᾶ; φορτωθήκατε. Ἔλβα

[ΙΘ'—312]

Βερβένια, μήπως φταίω ἐγώ: Βλ πεις πόσο κουτὸ εἶνε; Ὡχρὰ Λαί

[ΙΘ'—313]

Ὠχρὰ Ὀνειροπόλος, Φλοΐσβε τ Κυμάτων, Καβίρια, Εἰμαρμένη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικ

Γοργὴ Ψαροπού

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΑΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ.. ἐντ 1964